

Midnattsropet

Nr 9-10 • Årg 25 • Pris 7:50

Maranata-Du, vår Herre, kom!

Staten måste underordna sig familjen

Se ledarsidan!

Intervju med

MAMMAN SOM GÅTT UNDER JORDEN

— Ett svenskt flyktingöde

Se sid. 18-19

Fängelse för värnpliktsvägran

Intervju med Hans Brynte

Se sid. 6-7

KRISTUS och KRIGET

Innan krigen kan få ett slut måste först "kriget" mot de fattiga och förtryckta upphöra.

Se sid. 28

"Hemmets atmosfär lade grunden till min tro"

Katrin Dahlberg, 23 år, berättar.

Se sid. 2-3

I övrigt: predikan, vittnesbörd, rapporter m.m.

Marcia, tillsammans med Kirsi, David och Ilkania. (Samuel är inte med) Foto: Matz Emanuelsson

Till slut ropade Marcia desperat:

— Sover du, Gud!

En av de många fattiga, ensamma mödrarna i Santo Domingo. En daglig kamp för existensen, mot sjukdom och fattigdom. Men Marcia har alltid haft en levande tro på Gud, som hon fortplantat i sina barn. Och har upplevt hur Gud gripit in i hopplösa situationer. Ulla Näsholm berättar här om Marcias väg till gemenskapen i Comunidad Maranata.

En liten späd kvinna med en jättebibel under armen halsade på hos Maranata. När hon förstod att Tobias (en av de svenska barnen i kommuniteten) var sjuk, sa hon stillsamt, men bestämt: "Jag skall bedja för honom".

Liw, Tobias mamma, skruvade lite besvärat på sig,

men satte sig naturligtvis inte emot det som hände. En främmande människa kom på besök och ville lära de svenska kristna att enkelt och barnsligt vända sig till Gud med problemen. Tobias, som hade fula, infekterade sår, blev totalt frisk. Förvånade och glada undrade

man givetvis i familjen Emanuelsson vem denna kvinna egentligen var.

Numera bor hon i kommuniteten tillsammans med sina fyra barn. Kristna vänner hade tagit med Marcia till de bibelstudier som Arne Imesen hade under tiden han var i Santo Domingo. Det var

så hon först kom i kontakt med kommuniteten.

— Jag tyckte mycket om mötena och fortsatte att besöka kommuniteten också när det inte var möte. Jag ville få klart för mig vad Maranata var för något.

— Vid det laget hade jag stora problem — framförallt ekonomiska — inget arbete hade jag och vi var fem personer hemma. Jag ville gärna arbeta i kommuniteten tillsammans med syskonen där. Jag bad till Gud att han skulle be pastorn fråga mig, jag ville inte själv föra det på tal. Men inget hände och jag gick besviken därifrån. Men då ropade Arne mig tillbaka: "Har du något arbete?" frågade han.

— Nej, svarade jag, och jublade över att Gud hade hört bön. "Här finns mycket arbete", fortsatte Arne. "Kom hit i morgon."

Och Marcia kom dan därpå. Och dan därpå igen. Men ingen sa något om arbete.

— Pastorn var inte där och ingen sa särskilt mycket till mig. Jag kom några dagar igen, men kunde inte åka dit varje dag — jag hade inte respengar helt enkelt.

Sover du Gud?

Marcia hittade ett annat arbete. Ett tungt arbete, fem trappor utan hiss. Hon slet och hade det svårt att gå ihop. Efter den långa arbetsdagens slut kunde hon äntligen få gå hem med mat till sina barn. Till slut tappade Marcia tålamodet och utbrast en dag:

— Gud, är du verkligen Gud? Sover du, eller varför bryr du dig inte om mig? Ser du inte hur jag har det, varför hjälper du mig inte?

Med sitt humör och på sitt dramatiska sätt visar hon hur hon diskuterade med Gud.

Vid det laget hade man i kommuniteten börjat fundera över vart Marcia tagit vägen. Man letade i den labyrint av husrader där Marcia bodde och efter några försök hade Katrin Dahlberg framgång och hittade Marcias hus och dagen därpå kom Marcia till Comunidad Maranata.

Den kvällen var det arbetsmöte, en samling för att samtala om och planlägga arbetet. Där blev det också

beslutat att Marcia skulle hjälpa till några dagar i veckan hos storfamiljen. Genom överenskommelsen löstes både Marcias ekonomiska problem och storfamiljens behov av praktisk hjälp.

Marcia kom oftare och oftare och stannade allt längre varje gång, tills hon slutligen flyttade in i kommuniteten. Hennes pojkar, 14 och 16 år, påskyndade beslutet. Marcia fortsätter:

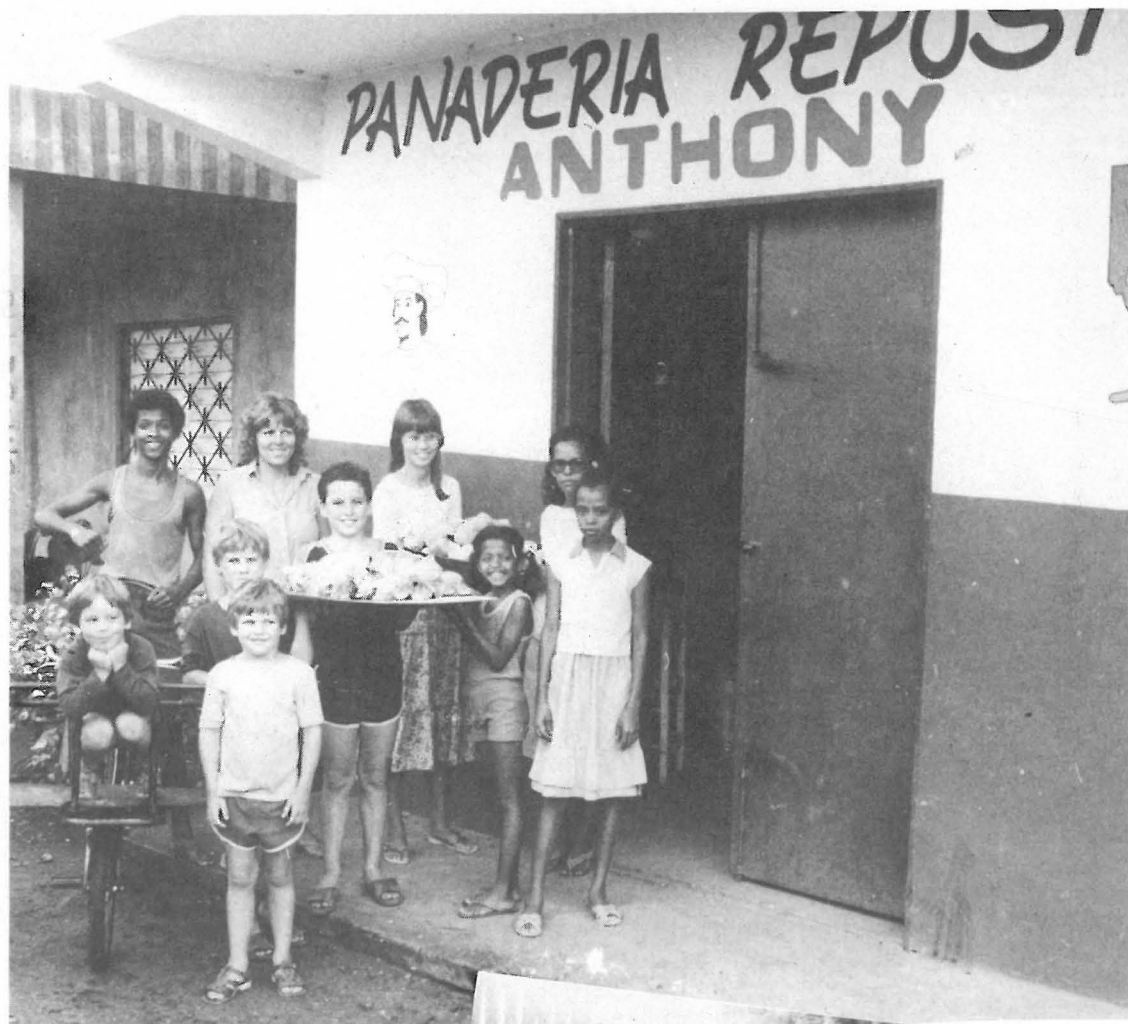
— Jag undrade faktiskt över hur det skulle gå för David, min äldste pojke. Han hade många vänner där vi bodde förut och jag funderade lite över hur det skulle fungera för honom i kommuniteten och i ett område där han inte kände någon. Men David trivs jättebra och åker hellre ut till lantstället och hälsar på än han åker till sina gamla kompisar. Han hjälper också till i bageriet med bakning och handräddning och sköter om leveranserna till de närmaste affärerna.

Det blev naturligt att Ilkania, den 13-åriga dottern som döpts ute på det lantställe som kommuniteten disponerar c:a tre mil från stan; flyttade dit ut, där närmaste grannen — en frälst familj — har en flicka jämnårig med Ilkania.

Marcia är skild sedan fyra år tillbaka. Mannen var kristen när de gifte sig, men lämnade ganska snart sin tro. Det medförde slitningar och stora problem i äktenskapet som till slut upplöstes. Mannens släktingar tog hand om barnen till att börja med. Men när också barnen ville vara frälsta blev de utkörda. "Inga evangeliska i mitt hus", sa den djupt katolska farmodern.

Helad från cancer

I ett lant utan barnbidrag eller sociala försäkringar var det en svår och osäker tillvaro familjen förde. Mannen kände inga som helst förpliktelser mot sin fru eller mot barnen. Men tron på Gud har varit en realitet som Marcia fortplantat också till sina barn. Gud har alltid försett och hjälpt. Det vet Marcia. Hon har varit frälst i 20 år och har många bevis på hur Gud hjälpt. För nio år sedan hade Marcia cancer och

Den glada storfamiljen utanför bageriet. Patrik håller stolt upp en bricka med färskt bröd.

var dödsdömd.

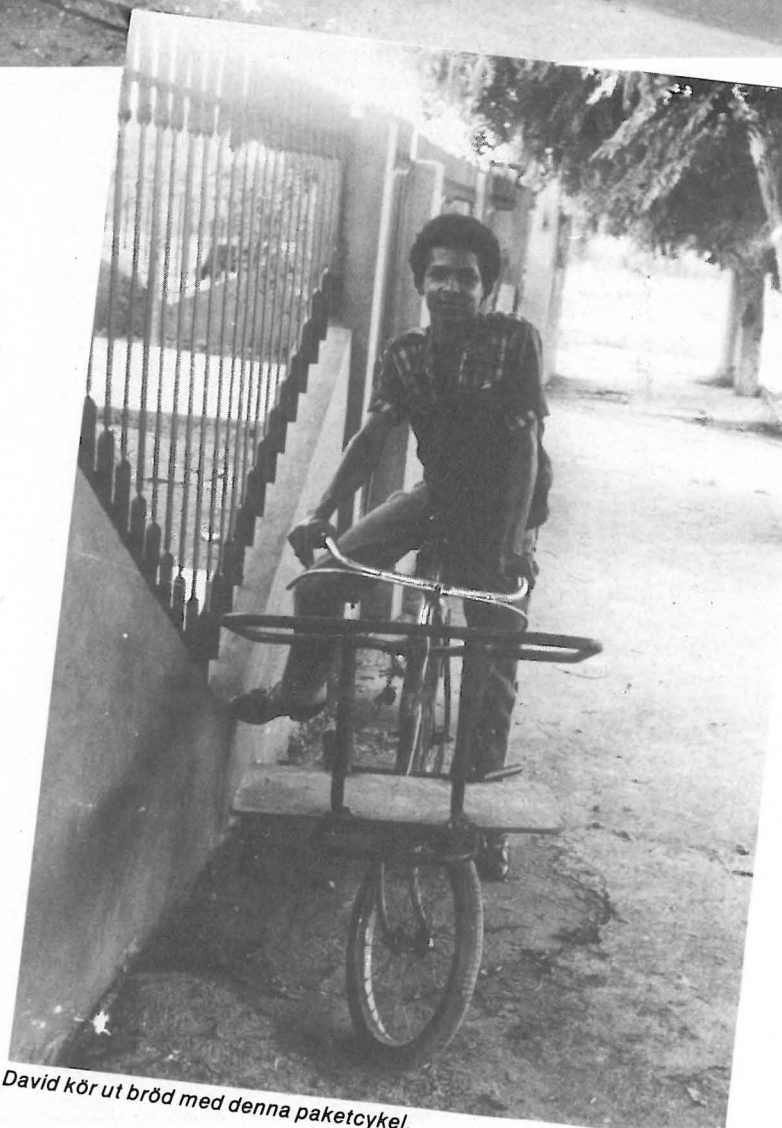
— Jag fick pengar till medicin av mina släktingar. Men det vet man ju att ingen medicin hjälper mot cancer i livmodern. Det var ju bättre att flytta hem till Gud, tyckte jag.

Marcia förberedde genom att göra iordning huset för pengarna hon fått till medicin. Släktingarna rasade, men Marcia var lugn. Hon berättar om sin sjukdom och hur Gud helade henne. Då hade hon varit mycket sjuk tre månader, vägde knappt 30 kg och blödde hela tiden. På ett ögonblick var undret ett faktum och läkarna kunde bara konstatera att hon var frisk.

Hennes man menade att det var läkarna som botat henne. Han hade lämnat henne under sjukdomstiden och kom tillbaka sedan Marcia blivit frisk.

Men problemen i äktenskapet var inte borta. Mannen, som var polis, tog vid ett tillfälle upp sitt skjutvapen och sköt mot sin fru.

forts. sid. 23

David kör ut bröd med denna paketcykel.

Församlingens gudomliga uppdrag

Av ARNE IMSEN

I bibelns första boks första vers heter det så här: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord". Det är enkla besked. Ingen vetenskaplig utredning eller avhandling, utan bara ett konstaterande: Gud skapade. När det var skapat, konstaterades det att allt var gott. Och ändå var inte allt färdigt. Gud skapade himmel och jord. Sedan skapade han alla levande varelser som fick jorden till sitt hem. När vi läser vidare, ser vi att Gud samråder inom sig — Fadern, Sonen och den Helige Ande — och säger: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika. Och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden". Gud gjorde alltså först den synliga världen, sedan de levande varelserna i olika ordningar och så slutligen människan som fick en alldeles speciell ställning. Hon skapades till Guds avbild, och utrustades med myndighet och auktoritet att råda över djuren på hela jorden. Och Gud välsignade dem.

Det fanns ingen möjlighet för Gud att gå vidare i den fortgående uppenbarelse av sin härlighet innan människan var skapad. Människan måste skapas för att just hon skulle bli det redskap som skulle fortplanta; inte bara sig själv i kommande generationer, utan den av Gud meddelade och förkroppsligade härligheten. Gud måste skapa människan till gudslighet; förkroppsliga sig i människan och överlämna åt henne fullmakter att fortplanta. Skapelsen upphörde alltså inte, utan förs vidare genom människan.

Gud skapade människan till sin avbild. Det är väsentligt. Gud skulle synliggöra sig själv för den övriga skapelsen genom människan. Men för att människan skulle kunna fortplanta var det nödvändigt med en komplettering. Det räckte inte med mannen. Det behövdes en kompletteringsgemenskap som tillsammans skulle bilda en fullhet. Här möter vi den första missionsbefallningen. Gud behövde en man och en kvinna som tillsammans bildar förutsättningen för

Guds fortgående, suveräna uppenbarelse. "Till man och kvinna skapade han dem", läser vi i skapelseberättelsen. Det var alltså inte två män eller två kvinnor. Vi möter här instiftelseorden för familjen som träder fram redan i bibelns första kapitel.

När den övriga skapelsen står färdig, skapar Gud alltså det organ som på ett alldeles speciellt sätt skulle bli hans redskap för att fortplanta den gudomliga härligheten på många områden — på olika nivåer och med olika dimensioner. Erövra, inta, utveckla, fostra, förmedla och förädla, det var människans oerhörda uppgift. Och detta kunde hon inte förverkliga utom att mannen och kvinnan tillsammans, förenade i en familj, utgjorde en institution. Vi ska lägga märke till att det finns ingen institution som utsatts för sådana fruktansvärda angrepp i alla tider och under alla epoker och kulturer som just familjen. Den har utsatts för det ena generalangreppet efter det andra. Olika konstellationer träder fram med anspråk och krav att neutralisera familjen och beröva den dess gudomliga uppdrag och möjligheter att fungera och förverkliga Guds utomordentliga planer.

Gud behövde familjen för att fortplanta sin egen härlighet. Han behövde man och kvinna, far och mor, pojkar och flickor. Så kunde hans skapelseverk gå vidare i nya gudsuppenbarelser.

När vi träder in på nytestamentlig mark, upptäcker vi att Gud behöver familjen för att i den tid som kallas *andens tidsålder* och *nådens tidshushållning* fortplanta sin gudomliga härlighet. Familjen blir i nya testamentet på ett särskilt sätt inte bara erkänd, men också förnyad och upprättad. Allt det Gud har talat i första Mosebok om förhållandet mellan man och kvinna och hemmet, det går igen och pekar fram emot ett annat förhållande, uttalat av Paulus: "Därför ska en man överge sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru". Och så fortsätter han: "Den hemlighet som ligger här är stor. Jag säger detta med tanke på Kris-

Midnattsropet

Omslagsbild: Thommy Jacobsson

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60,-, Halvår 32,-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1984.

tus och församlingen". Församlingen är en gudomlig institution. Den är mer än en förening eller korporation. Församlingen är familjeliv på ett högre plan. En ny gemenskap. En syskongemenskap med oerhört långtgående krav, men också med en alldeles speciell, utomordentlig kraft till att uppnå Guds stora avsikt och mål. Och vad är det? Jo, förverkliga missionsbefallningen. Fortplanta den gudomliga härligheten.

När vi studerar de gammaltestamentliga förebilderna, så förstår vi att det är uteslutet att ett familjeförhållande skulle kunna upprättas mellan två män eller två kvinnor. Det är något väsensfrämmande. En mänsklig konstruktion som kommit dit efteråt, en avvikelse ifrån det som var i begynnelsen. Den har kommit till med den enda avsikten att slå sönder det Gud från begynnelsen förordnat. För att underminera och helst pulverisera Guds möjligheter att på ett aktivt sätt ingripa.

När Gud skapade mannen och kvinnan och gav dem uppdrag, så var det inte bara en gest, utan med ett högt mål. Han förmedlar kunskap till människan för att hon ska komma till insikt om sin värdighet, sin ställning, sin fullmakt och auktoritet. Och han utrustar henne på ett påtagligt sätt för detta oerhörda uppdrag. Därigenom begränsar Gud sig själv och gör sig beroende av människan. Han har gjort sig beroende av familjen och församlingen. Genom den fortplanter han och utvecklar sitt eget väsen och förnyar sin härlighet i ständigt nya generationer.

Utifrån detta perspektiv står det klart att staten måste underordna sig familjen. Den måste göra halt vid hemmets tröskel. Staten har inga befogenheter i hemmet. Staten bör vara en tjänare, som uppmuntrar den som gör gott och näpser den som gör ont. Där har den sina av Gud tilldelade befogenheter under en mycket begränsad övergångstid.

Därför är det viktigt att vi förstår varför konstellationer, rörelser, idéer och ideologier attackerar församlingen utifrån olika utgångspunkter, med olika premisser. Ibland är det kvinnorörelsen, andra gånger freds-rörelsen, arbetarrörelsen eller andra organisationer som sätter in sina angrepp mot den intakta familjen för att beröva den dess kraft och substans genom att bortföra medlemmarna till andra områden. Engagera dem så hårt och binda dem så fast i andra uppgifter, att det Gud har sagt kommer i andra, tredje eller fjärde hand. Kvinnan måste underordna sig statliga och samhällsliga direktiv. Mannen måste i första hand vara en produktionsfaktor, tänka på ekonomi, och materiell välfärd för sig själv och sina barn. Familjen blir så upptagen och fångad i detta, att den förlorar sitt ursprungliga hedersuppdrag, och då även sin identitet. Den förlorar sin mänskliga och därigenom också sina gudomliga kännetecken och blir träl under allehanda väsensfrämmande värden. Den utrustas med materiella resurser, och låtsas vara fri då den egentligen är bunden.

Så arbetar makterna för att slå sönder familjen och församlingen. När detta lyckas på ett eller annat sätt, så har Guds möjligheter att direkt uppenbara sig bland människorna begränsats. Gud har gjort sig beroende av familjen för att vi ska existera, utvecklas och förädlas. Det tror vi på. Det säger Skriften. Gud har gjort sig beroende av församlingen för att hans verk ska gå vidare. Låt oss då vara rädda om dessa instiftelser; slå vakt om dem och se till att inte de makter som vill krossa Guds planer lyckas med sina avsikter. Vi håller fast vid det ursprungliga, de mycket enkla men klara direktiven, och dessa erbjudanden att på ett direkt, intensivt och personligt sätt få tjäna Gud och vara hans redskap, och kanaler för Guds uppenbarelse i tiden.

STADEN PÅ BERGET

*Staden byggd på bergets topp
sitt ljus i natten sprider
byggmästarens namn är Herren Gud.
Där finns tro och framtidshopp
och kraft för den som strider
Det är Guds församling, Kristi brud.*

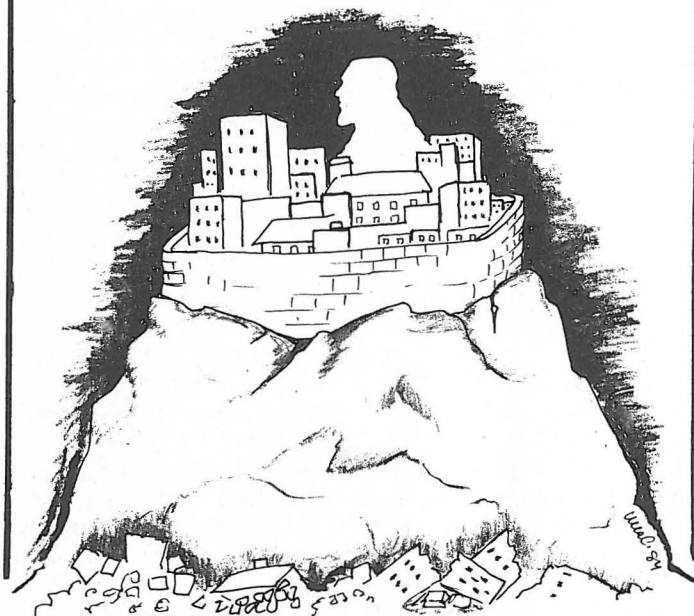
KÖR:

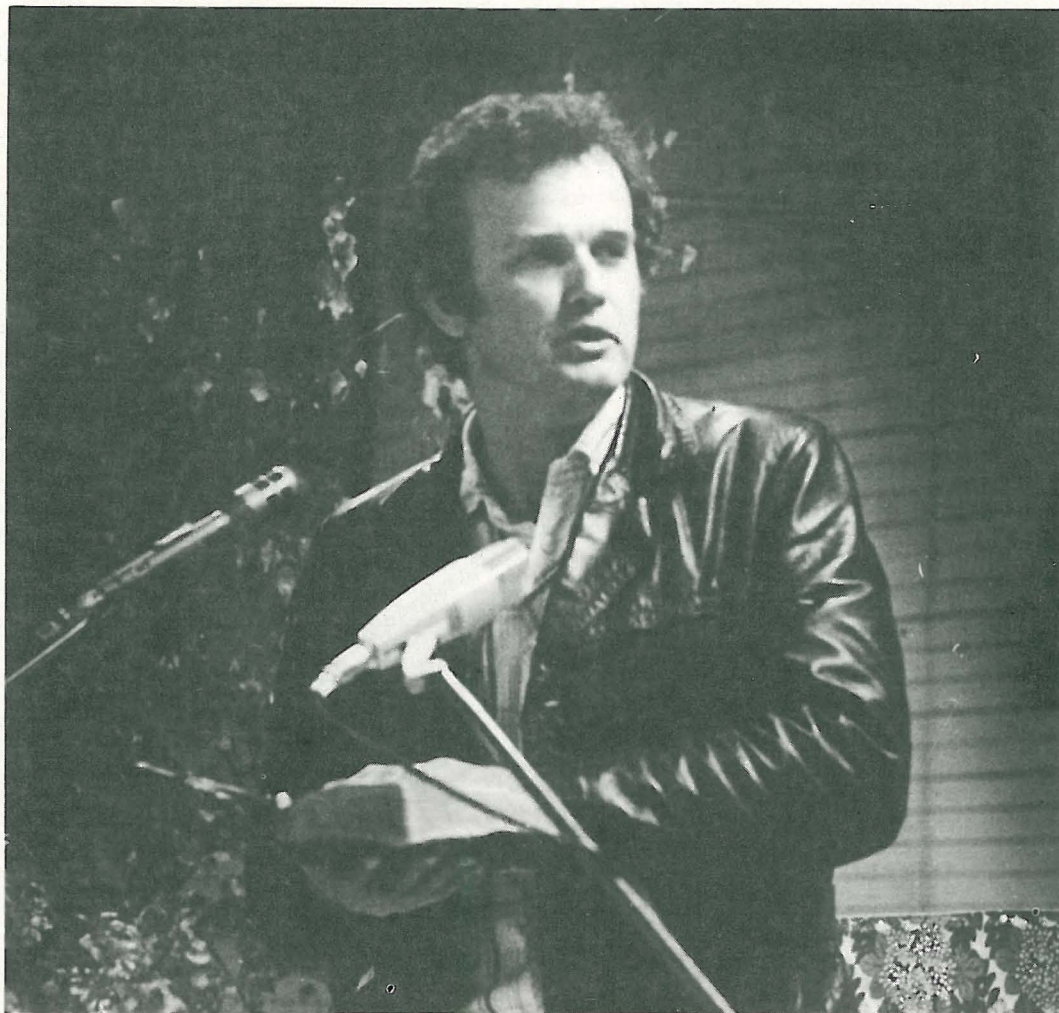
*Kristus stadens konung, i rättfärdighet regerar
rikets barn de är sin konung lik.
Med ett hjärta och en själ de med varandra delar
ingen mera fattig, ingen rik.*

*Efter pingstens andedop
vi ser en syskonskara
endräktigt församlad varje dag.
Allt de har gemensamt
ingen nöd skall bland dem vara
De gestaltar Kristi kärleks lag.*

*Darwin, Engels, Marx och Freud
har drömt att staden bygga,
men de lagt förgänglighetens grund.
Evtigt är det klippeberg
till vilket vi oss trygga
Kristus står där fast i provets stund.*

PER-ARNE IMSEN

Hans Brynte är en maranataevangelist som tagit radikala konsekvenser av sin tro. Just nu sitter han på en fångvårdsanstalt och avtjänar straff för, som det heter, "lydnadsbrott". Han vägrar göra militärtjänst. Vi ringde upp honom från MR och ställde några frågor om varför han för tredje gången väljer fängelsestraff hellre än värnplikt, och hur han upplever sin situation. Och Hans kunde verkligen ge klara besked:

Jesus Kristus

— jag vill inte satsa min kraft

Hur motiverar du ditt beslut att totalvägra?

— Ja, jag får då gå långt tillbaka i tiden, då jag under tonåren första gången mötte evangelium i Jesus Kristus. Jag intogs av en annan ande. Jag hade då inte så grundlig kunskap, och hade svårt att i ord förklara hur jag upplevde att jag inte kunde ta del i militarismen.

Jag vapenvägrade i alla fall. Till att börja med var det väldigt tafatt och aningslöst, när jag utan att kunna artikulera en motivation åkte till det militära och vägrade.

Men jag upplevde starkt att de militära befälen inte var mina uppdragsgivare. Jag hade ingen anledning att satsa mina själsförmågor och min kapacitet och fysiska kraft för mina fiender.

der. Så jag vägrade själva inmönstringen. Men samtidigt skrev jag ett brev till regeringen och förklarade att jag önskade som medborgare göra en medborgerlig tjänst för mitt land; utanför militarismens ram. Men

randra och lär oss stötta och uppmuntra varandra, så att var och en orkar stå i kampen när det kommer prövningar och trångmål. Varje fängelsevistelse har trots allt för mig varit väldigt positiv i all sin bedrövelse.

STINA FRIDOLFFSSON intervjuar HANS BRYNTE

jag fick klart besked om att en sådan tjänst inte fanns. De tjänster som finns går under totalförsvaret. Och då kunde jag inte göra något annat än totalvägra.

Hur känns det nu att sitta i fängelse?

— Det är inte lätt att sitta inspärrad, och det är ju så att även en kristen kan bli trött. Det är därför väldigt viktigt att vi tänker på va-

Medfångarna säger: Du sitter här utan att ha begått något brottsligt! Och så får jag bli till vittnesbörd. Varje kristen behöver nog se insidan av fängelsemurarna.

Och nu sitter du och avtjänar för tredje gången fängelsestraff. Dessutom har du fått flera bötesstraff för förseelse mot värnpliktslagen. Är din övertygelse värd det här priset?

— Oja! Det går inte fråga om det är värt priset. Jag kan inte ta någon annan ställning till dessa frågor.

Och efterhand har jag fått bättre teologisk klarhet. De här gamla klyschorna om att en kristen ska vara pacifist håller inte. I det ligger ett politiskt ställningstagande. Den kristna motivationen måste vara att *en kristen kan ha endast en herre*.

Det är den avgörande ståndpunkten. Frågan är vilken herre man tjänar. Militarismen som system har sin rot i fiendskap mot Kristus. Bibeln säger: Du ska inte döda. Där har vi alltså en klart given gräns. Den allmänna värnplikten, som ju är ett sentida påfund, banar väg för ett totalt, antikristligt system. Förr värvades lego-

soldater, och för de kristna stod det klart att de inte kunde välja soldatyrket.

Det finns ingen reell skillnad mellan det att, som jag uttrycker det, 'länga vapen', och att skjuta, när man deltar inom militarismen och står under den andemakt som finns där. Pacifismen lurar de kristna. De möter kanske frågan: Vad skulle du göra om någon våldför sig på din fru? eller dylikt.

Självklart måste det fin-

Jesus Kristus som vår Herre. Därför har vi inga förpliktelser gentemot andra makt-havare.

När staten träder in och avkräver mig lydnad, då har den tagit Guds plats och representerar inte längre den rättsordning bibeln talar om. Då kan jag inte längre följa den makten, för jag har bara en herre, och samhället måste ge mig utrymme att tjäna honom. Jag har

ka sätt utan att ta del i militarismen.

Kan du ge exempel?

— Det första en kristen bör göra är ju att bedja. För det andra kan man göra passivt motstånd. Fienden har ingen nytta av ett land där alla gör passivt motstånd. Det slås kanske ut en miljon eller två av medborgarna. Oavsett om det blir krig eller inte kommer ju många människor att få offra sina liv under okupationen. Men är folket konsekvent och har civilkurage, så gör man det omöjligt för en ockupationsmakt att inta ett land. Man

pliktelser mot några andra. Den som avkräver vår solidaritet för något annat budskap eller någon annan ande är ute och tassar på områden han inte har rätt till.

Jag har tänkt mycket på skökan Rahab och de två spejarna. Jag tycker att hon får stå som förebild för en kristens sätt att agera. Vi är många gånger lurade när det gäller vårt samvete. Att tala sanning är inte att gå fienden till mötes. Att vara sann är att göra en beskrivning som befrämjar livet. Skökan Rahab räddade sitt

nas ett visst "våld", inom citat, i den mänskliga samlevnaden. Det handlar om rätts-

inga andra förpliktelser. När jag tar avstånd från militarismen, så är det på grund

är min Herre, för någon annan än Honom!

ordningens upprätthållande. Och var drar man då gränserna? Man måste räkna som tillåtet och gott allt som *befrämjar livet*. Den övergripande lagen för allt vårt handlande är kärleken till livet. Och om jag kan eliminera en stor skada genom att utsätta någon för ringa skada, så måste jag ju agera, även om det för stunden inte är så roligt för den som drabbas. Därför måste jag säga att jag är inte pacifist. Men jag är mot militarismen. Den är till sitt väsen helt främmande för evangelium. Det är viktigt att vi har klart för oss att vi måste vara positiva till *rättsordningen*. Det innebär att man naturligtvis inte kan likgiltigt se på hur andra skadas och lemlästas, utan måste hjälpa till där man kan befrämja livet. Men vi har valt att ha

av dess väsen. Och det gäller både om man skjuter, länga vapen eller hjälper till på annat sätt inom totalförsvaret. Jag tar avstånd från militarismen som helhet. Det måste finnas andra former för försvar av den by eller landsdel man bor i. Man kan aktivera sig på tusen oli-

kan även på många andra sätt aktivt bekämpa en fientlig makt. Men att ta livet av någon annan sjubarnsfar – det är en omöjlighet för mig.

Jag tror att det är väldigt viktigt att vi som kristna talar mera i klartext om dessa frågor. Jesus Kristus är vår Herre, och vi har inga för-

liv genom att säga att spejarna försvunnit upp i bergen. I detta handlingssätt speglade hon hur en kristen får handla. Vi måste dra upp gränserna mellan vilka som är våra fiender och vilka som är våra vänner i Gud. De som är i fiendskap med Gud har vi på intet vis några förpliktelser mot eller anledning att gå till mötes.

Menar du att ändamålet helgar medlen?

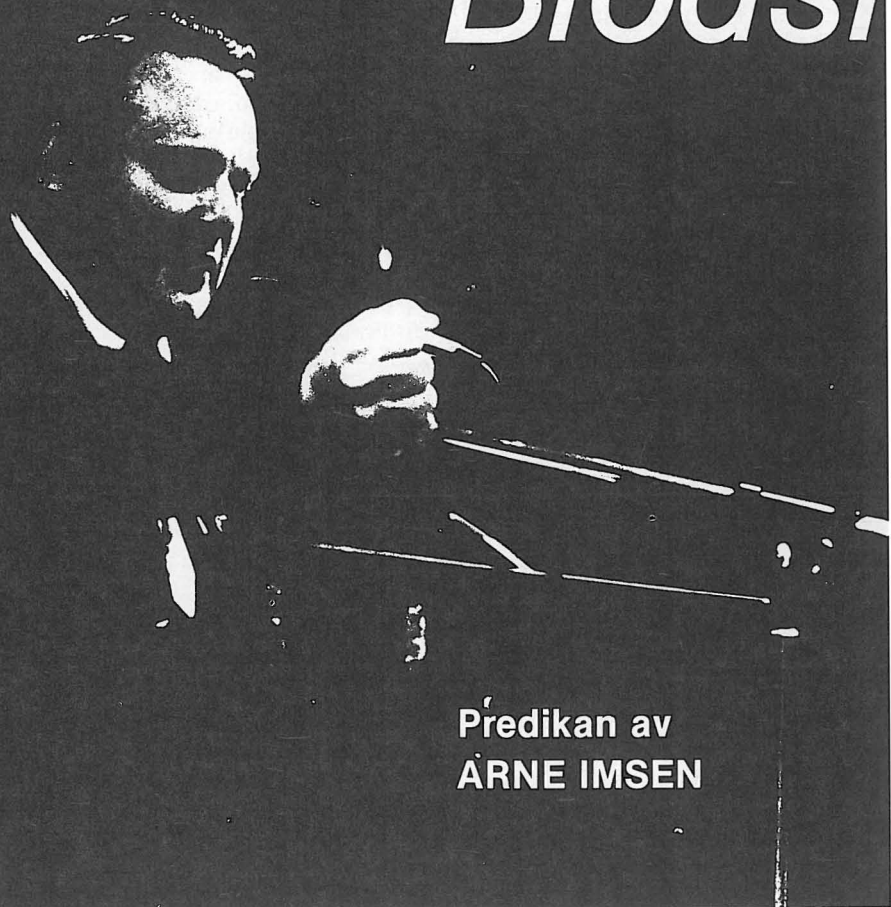
— Nej, detta har på intet vis med jesuiternas orättfärdiga sätt att använda alla tillbuds stående medel för att bygga upp kyrkans rikedomar. I det här fallet handlar det om att befrämja livet. Det är alltså inte försvar för kyrkans orättfärdighet, utan en kamp för människans rätt att få utöva sin gudstjänst på jorden under den tid vi är härnere.

Kains väg leder fram till babylo-niskt världsherravälde. Babylon är sammansatt av alla de faktorer och moment som är nödvändiga för att tillgodose mänsklighetens alla behov. Sensuellt, intellektuellt, etiskt och estetiskt. Men allt är perverterat, så det bibeln kallar onormalt, är i Babylon normalt och naturligt. Det

bibeln kallar synd, är i Babylon dygd. Sådant man gör karriär på, glorifierar och premierar, allting språkligt, fysiskt, andligt, socialt, har förändrats.

Och i den miljön kan ingen överleva som kristen. Därför säger Guds ord:

"Gån ut ifrån henne, I mitt folk, och gören eder icke delaktiga i hennes synder!"

Predikan av
ARNE IMSEN

Skapelsens ordning, som den beskrivs på bibelns första blad, stördes genom syndafallet. Men vi ska inte lägga alltför stor vikt vid detta. Ty än om våra förhållanden och förhållandena på jorden förändras, så var det ingenting hos Gud som förändrades genom syndafallet. Han har inte ändrat några planer, och det han en gång bestämt, kommer han att genomföra. Återlösningen och upprättelsen är inte ett mål, utan ett medel. Då upprättelsen är ett faktum, börjar inget nytt från Guds sida, även om vi är nya skapelser. Det är bara ett led i Guds plan, och då måste vi ta reda på vad hans mål är.

Det Gud har sagt står fast. Det är vi som förändras. Guds avsikt är inte att förändra något, utan han vill att hans fullkomliga vilja ska uppenbaras och förverkligas. I skapelsens ordning kommer Gud, skaparen, först. De olika skapelsedagarna representerar var och en något av Gud. Varje dag uppenbarar en sida av hans skapande härlighet. Det ord Gud uttalar, synliggör och gestaltar något som finns hos honom. Det som redan ägde form i Gud, bjöd han träda fram som en synlig verklighet. Människan formades som Guds speciella hantverk av stoft. Då uppenbarades Guds inneboende avsikter. Han formade mannen till en kropp och sin egen avbild, och sedan skapade han kvinnan.

I skapelsen finns en rangordning som inte får förändras utan att det blir ödesdigra konsekvenser; först och främst genom maktförskjutningar i andevärlden.

Men det finns även samordning. Varje dag samordnas med de följande till en organisk enhet, så man kan se helheten, ändamålsenligheten och harmonin.

När sedan människan skapades tog denna ordning form på ett nytt sätt. Mannen ägde något i sig själv som den övriga skapelsen saknade. Det var en speciell konungslig värdighet, och därför fick han ge namn åt hela den övriga skapelsen, och demonstrerade så att han stod över den.

Men Adam upprätthöll distans till skapelsen. Han kunde till exempel inte etablera samliv med en elefant eller giraff. Han behövde ett väsenslikt objekt, som på samma sätt som han själv varit föremål för ett gudomligt skaparverk och återspeglade Gud. Trots hela den rika skapelsen, kände sig Adam ensam. Ensamheten bestod inte i att han kände sig övergiven, men han behövde en komplettering för att på ett fullödigt sätt kunna förverkliga Gud i och genom sig, och för att få hjälp att tillbe Gud.

För Adam var det helt otänkbart med emotionella relationer till den lägre skapelsen. Han kunde inte heller fortplanta sig själv, utan behövde ett kompletterande objekt för att återspela hans härlighet. Det fanns en rang mellan Gud och mannen, och mellan mannen och kvinnan. Vi har ingen anledning att nagga denna rangordning i kanten eller mena att den skulle göra kvinnan mindervärdig. Man och kvinna utgör tillsammans familjen som fått fullmakt att fortplanta sig själv. Det

Religion i konflikt med förnuftsreligion

handlar om reproduktion, men också att utvidga Eden till att globalt omfatta hela jorden. I deras hem fanns inga verktyg eller redskap. Men den vegetabiliska och minerala skönhet som fanns skulle fortplantas genom människorna.

Familjen har fullmakter. Och dessa gudomliga förordningar kommer igen också efter syndafallet. Vi måste skilja på de förordningar som hör hemma i skapelsens ordning, och de förordningar som nödvändiggjordes av syndafallet. Efter syndafallet gjorde Gud nödvändiga provisorier för människan. Vi fick helt nya direktiv: *I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd* var en förordning som nödvändiggjordes, på grund av att mannen måste få utlopp för sin energi. Trots fallet fick han direktiv att i det nya läget vårda jorden. Med helt nya resurser och förutsättningar fick han uppgiften att vårda och utveckla skapelsen. Kvinnan fick beskedet att hon under smärta skulle föda sina barn. Och genom detta skulle hon bli frälst. Mannens arbete och kvinnans smärta är väsentliga komponenter i tillvaron efter fallet.

Gud har upprättat en skapelsens ordning, men även förordningar som tillkommit som ett skydds nät efter syndafallet. Till detta skydds nät hör också överheten.

När människorna drivits ut ur lustgården, och gudsrelationerna var brutna, växte mannens ande samman med hans själ; han blir egocentrisk och sin egen gud. Kvinnans åtrå stod till mannen, och hon började dyrka mannen på ett felaktigt sätt, vilket mannen sedan utnyttjade för sina egoistiska syften. Kvinnan degraderades, förtrycktes, och istället för att vara mannens medregent och drottning, blev hon hans slavinna. Så uppstod perversa förhållanden mellan äkta makar. Det är dessa förhållanden som måste upplösas så att människan självständiggöres. Det sker genom Jesus Kristus på nytestamentlig mark.

Kains väg

Redan i den andra generationen växte en fiendskap till ett hat som fick sitt konkreta uttryck i ett mord. Det fanns redan då i tiden en ande och idé som Kain inte bemästrade. Bibeln talar om Kains väg. Han inleder en ny epok, blir startpunkt för en ny väg som går rakt igenom hela mänsklighetens historia och vidgar sig allt mer.

Jesus är vägen, sanningen och livet, men parallellt genom tiden löper den väg Kain invigde genom att i andra generationen ta upp en tradition som egentligen hade gått förlorad genom syndafallet.

Kains offer var traditionellt. Han knöt an till den tradition som fanns före fallet. Det hade då varit naturligt för hans föräldrar att nalkas Gud genom att ständigt uppvakta med blommor, och all den härlighet Eden kunde prestera. De fröjdades i oskuld och renhet över Guds skaparkraft och härlighet, den underbara atmosfären och vad de fick se växa fram ur jorden. Vilka prunkande färger och sköna dofter och underbara frukter! I sin glädje gick människan till Gud med allt det jorden kunde frambringa. De räknade samman Guds välsignelser i varje blomma, frukt, färg och doft. Där fanns inte tistel och törne, inget märke av förbannelse, död och förgänglighet.

Efter fallet var det annorlunda. Kain och Abel fick se mor och far gråtande och tyngda gå till offeraltaret, varifrån steg en kväljande lukt ifrån djurens blod. Och kläderna de bar, var framställda av hudar från döda djur. Så blev de gång på gång påmind; inte om Guds härlighet, men om syndens vidrighet, fallets konsekvenser, förlusten och förnedringen. Förlusten av Edens skönhet, ljushärligheten, glädjen och friden. Hur de vid upptäckten av sin nakenhets skam gick och gömde sig. Människan blev rädd när hon belystes och avslöjades. Alltsammans detta berättade Adam och Eva för sina söner, som också var märkta av det som skett. Men de upplevde tröst och frid i att de fått kläder av Gud.

Kain ville inte ha det så här. Han tänkte knyta an till den tradition föräldrarna berättat om. Marken bar ju fortfarande frukt och blommor. Vad han glömde bort var den förbannelse som vilade över hela den synliga skapelsen. Den fördöms kunde inte förändras genom några religiösa riter, inte heller genom något offer ifrån jorden. Skulle det bli någon förändring, måste det ske genom ett gudomligt ingripande.

Det var inte nog med att Kain räknade med att han kunde bära fram detta offer för att tillfredsställa Gud, han utelämnade en annan mycket väsentlig sak: Vi väljer aldrig vårt eget offer. Ska offret leda fram till rättfärdiggörelse, måste Gud utse det. Vi har inte fått i uppgift att konkur-

rera och träta med Gud, utan att lyda honom. Om vi gör som Gud sagt, då upplever vi också frälsningens realiteter. Men Kain beslöt sig för att knyta an till den tradition som fanns före fallet. Han accepterade aldrig att människan var ond i den meningen att hon behövde frälsas från sin onda natur.

Detta är Kains väg, traditionens religion, som bortrationaliserar det faktum att människan är ond. Den religion som menar att religion och kultur förfinar och förbättrar människan så att hon förädlas och återtar sin ursprungliga härlighet. När hon nått denna mognad och iklätt sig denna härlighet ska hon också bli mottagen av Gud. Detta var en evolutionism, väsensfrämmande för Guds Ord.

När Gud kom och frågade Kain varför hans blick var så mörk, lyssnade Kain till honom, och blev medveten om sin situation. Han gick till Abel och räckte honom handen.

— Låt oss vara bröder; sams, och inte strida med varandra. Visa tolerans. Vi behöver inte överge synpunkter, eller lära, låt oss förena oss. Jag tar hälften av ditt offer och du hälften av mitt. Så manifesterar vi enhet på våra offeraltaren, och Guds härlighet kommer att vila över oss!

Abel grät över den fräckhet resonemanget visade. Syndafallet var så vidrigt, djupt och verkligt. Det fanns ingen möjlighet att själva fixa sina offer. Det fanns ingen förtjänst som kunde frälsa, bara nåd. Räddningen var inte väldoft ifrån blommor, utan blodet som rann från det dödade slaktoffret. Blodsreligion i konflikt med förnuftsreligion.

När Kain mötte sin broders tillbakavisande attityd och syn på Kains offer, blev han ännu mer hatisk än förut. Och han sade:

— Är då du bättre än jag, är ditt offer bättre än mitt? Är det bättre med den där kväljande doften och floden av blod som rinner utför ditt altare? Ser du inte det jag har offrat? Kan du inte värdesätta det?

Och så steg hatet tills explosionen kom. Det var Kains väg. Traditionens och den döda religionens väg. Men vi blir inte frälsta genom traditionella religiösa mönster, utan genom personliga offer. Genom att personligt uppleva frälsningens genomgripande verklighet i våra liv.

I Uppenbarelseboken ser vi avslutningen
forts. sid. 30

Sverige som värdland för Konferensen om Säkerhet och Samarbete i Europa, vilken går under förkortningen ESK, är egentligen ett ganska beaktningsvärt fenomen. Ett förhållandevis flyktigt studium av denna konferens som slingrat sig fram genom bl a Belgrad och Madrid sedan starten i Helsingfors 1975, uppväcker onekligen en del nog så tydliga frågor. Vad är på gång?

I Stockholm inleddes i januari den s.k. stockholmskonferensen, som ESK-processen heter här, med utomordentliga polisiära arrangemang. Polisen tilläts bevaka medborgarna med ett tiotal TV-kameror uppsatta i cityområdet, som fungerat hela året. Konferensen om säkerhet fordrar själv sitt mått av säkerhet, och det är ganska avancerat.

Alltsedan andra världskriget har ett antal militäralli-

anser och handelsavtal m m tagit form i västeuropa. Detta har besvarats med motsvarande allianser och avtal inom östblocket. Men ifråga om ESK är det Sovjetunionen och öststaterna som har initiativet, alltsedan det kalla krigets dagar under femtiotalet. Först under sjuttiotalet gick det att genomföra, i och med att Finland ställde upp och erbjöd sig vara värdland.

Detta år är Sverige värdland. Trettiofem europeiska stater, förutom USA och Kanada sänder sina delegater

till Stockholm för fyra månadslånga sessioner. Vad svensk massmedia och västlig press överhuvudtaget tycks vara skrämmande okunnig om, eller föga intressera sig för, är den djupa, omfattande och obetingliga kamp för mänskliga fri- och rättigheter som pågått i öst, särskilt i Sovjet, och som fått sin särskilda intensifiering strax efter det Helsingforsöverenskommelsen undertecknats.

Faktum är att ett antal ganska omfattande s.k. "Helsingforsgrupper" bildades i Sovjet under slutet av sjuttiotalet, i vilka ingick bl.a. vissa öppet bekännande kristna tillsammans med inflytelserika och ansedda sovjetiska vetenskapsmän och kulturarbetare.

För en stor skara oregistrerade pingstvännar bakom järnridån har dessa Helsingforsgrupper utgjort det enda verkligt tillräkneliga alternativen

tivet till en ekumenisk rörelse av ojämförligt fräcka och förhårdade kommunist-lakejer.

Helsingfors-grupperna har utfört ett snyggt, redigt och rejält arbete vad det gäller att verifiera överträdelser av den Helsingforsöverenskommelse som Sovjet tagit initiativet till och varit med om att underteckna. Överträdelserna består i statligt sanktionerade övergrepp mot alla möjliga människor, på arbetsplatser, i hem, i fängelser, m.m. En betydande del av dessa är troende.

Helsingforsgrupperna är nu totalt krossade som offentliga sammanslutningar, och den skara av flera, väl kända och av själva Sovjetsamhället förut mycket respekterade individer som arbetat, skrivit och uttalat sig inom deras led *mot* den sovjetiska staten och samhällsordningen, är fullständigt bortglömda eller överkörda av västlig massmedia och tydligen uttraderade ur världssopinionens minne, tanke och samvete.

Det finns inga Helsingforsgrupper, det finns inget minne av en sådan medveten strävan i relation till just själva Helsingforsöverenskommelsen som ligger till grund för hela ESK-processen, och alltså även för den nu aktuella Stockholmskonferensen. Sedan Stockholmskonferensen inleddes med sin kompakta svenska polisbevakning har alltsammans reducerats till att handla om kärnfysikern An-

**Text:
HANS
LINDELÖW**

Säkerhetskonferens

— Vad är

drej Sacharov och hans hustru. Som symboler för något som västliga politiker och religiösa ledare, massmediafolk m fl egentligen inte tycks ha ens ytlig kännedom om, får de bli namngivare åt något torg i USA, som om de vore döda — vilket de möjligen också är.

Vad ska Sverige som världsländ, och övriga deltagande stater i ESK ta sig till, om det efter årets slut visar sig att Andrej Shacharovs tillvaro i Gorkij bara är en iscensättning av KGB, medan han i själva verket har hungerstrejkat sig till döds? Världen har inte fått några säkra bevis på att Andrej Sacharov lever, och man betar sig också som om han faktiskt vore död.

Att sovjetiska myndigheter på hemmaplan inte tar någon större hänsyn till ens den kände kärnfysikern, bekräftades av biskopen för Moskvas oregistrerade pingstförsamlingar, Ivan Petrovich Fedotov, när han en februarikväll 1980 bemötte ett milisangrepp på ett bönemöte: "Om akademikern Sacharov och hans fru har blivit misshandlade på Gorkijs polisstation, så är förföljelsen av enkla, okända människor i världen bara enligt tingens ordning."

Fedotov är inte särskilt känd, och medlemmarna i de församlingar som han övervakar är definitivt inte kända. De är enkla och okända människor, och det är några av dem som vi har i tankarna när vi sätter dessa rader på pränt. Förutom

dem finns tiotusentals kristna som förnekas grundläggande mänskliga rättigheter som exempelvis rätten att emigrera.

Mot denna bakgrund får den däremot mycket väl kände amerikanske evangelisten Billy Grahams nyligen avslutade predikoresa i Sovjet sin särskilda belysning. Likaså de svenska kyrkledare och pastorer som reser fram och tillbaka över Östersjön i ekumeniska delegationer.

När nu Billy Grahams andra Sovjetbesök någonsin är av relativt fräscht datum, vill vi bara ställa några frågor som först och främst gäller vårt ansvar som kristna i Sverige:

—Varför stod det inget i svensk press om detta Billy Graham-besök i Sovjet, för när den sovjetiska nyhetsbyrån Tass lyfte fram saken för den sovjetiska allmänheten och t.o.m citerade Billy Grahams predikan i Leningrad?

—Vad har egentligen supermakterna för gemensamma, skumma intressen, som kan bereda rum för sådana handlingar som ovannämnda predikotur?

— Vad har ESK-processen för del i att dessa intressen koordineras så väl i förhållandevis exklusiva

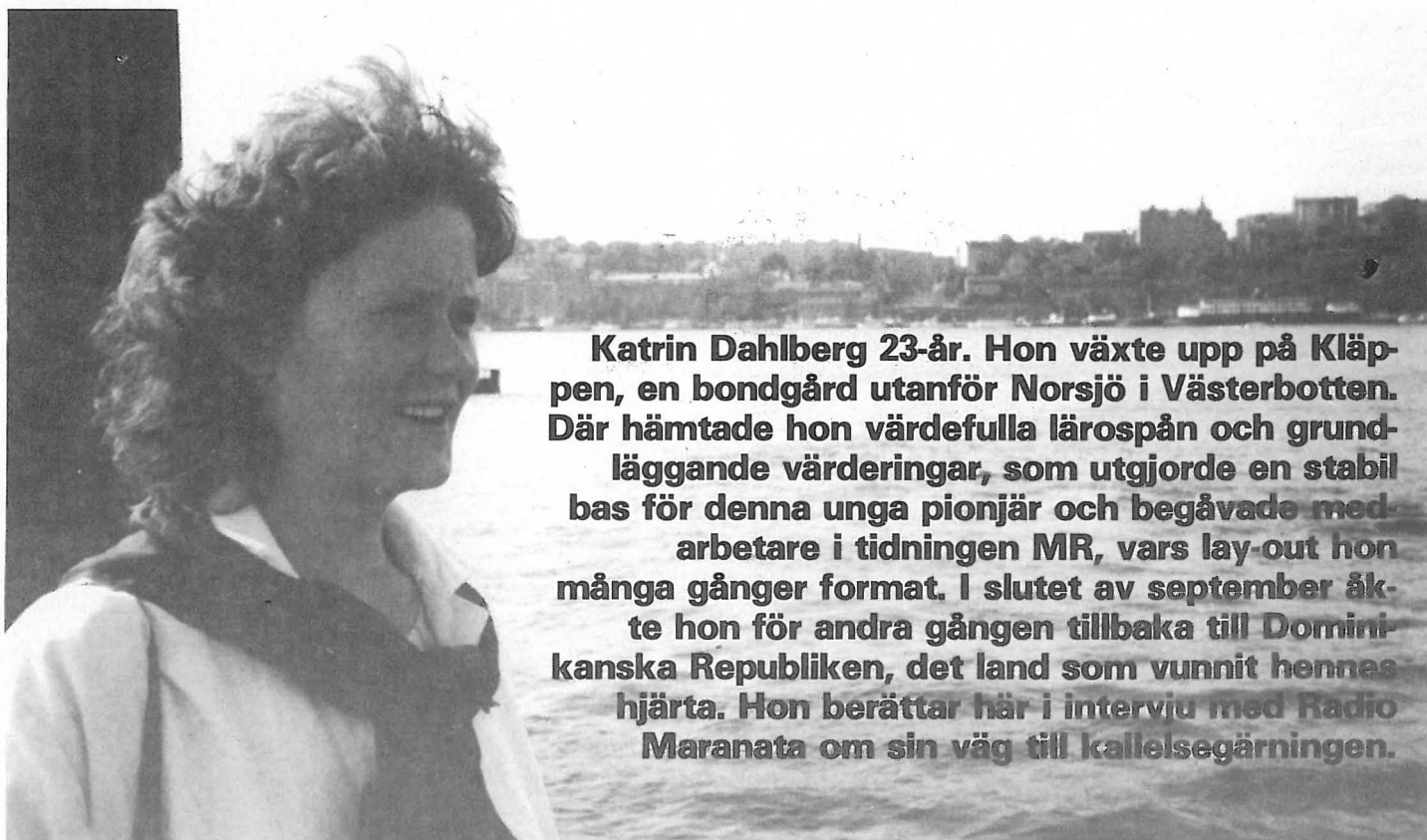
avseenden?

Sveriges kristna har i beaktande av den i landet närvarande ESK-processen ännu några veckor på sig att reagera på något vis, om det står i deras makt, till förmån för otaliga förföljda kristna i Sovjet som särskilt har räknat med allmänna åtgärder som vidtagits i följd av Hel-singforsöverenskommelsen.

Maranataförsamlingarna har börjat uppleva konsekvenserna av de tydliga tecken på totalitär, polisuppburen statsmakt som även Sverige rymmer, i den skala de visar sig och i det sammanhang de befinner sig.

**som väcker frågor
på gång?**

Katrin Dahlberg 23-år. Hon växte upp på Kläppen, en bondgård utanför Norsjö i Västerbotten. Där hämtade hon värdefulla lärospår och grundläggande värderingar, som utgjorde en stabil bas för denna unga pionjär och begåvade medarbetare i tidningen MR, vars lay-out hon många gånger format. I slutet av september åkte hon för andra gången tillbaka till Dominikanska Republiken, det land som vunnit hennes hjärta. Hon berättar här i intervju med Radio Maranata om sin väg till kallelsegärningen.

— Första gången jag åkte, var det mest för att träffa och arbeta tillsammans med dem som var där i Comunidad Maranata. Det var helt förutsättningslöst för att få något annat att syssla med och se andra förhållanden.

Tror du det är nödvändigt skaffa sig nya perspektiv och kontakt med andra kulturer?

— Ja, det tror jag. Just då var jag inne i en kris. Det var därför jag åkte; för att vidga vyerna.

Men i botten hade du i alla fall en kallelsemedvetenhet att Gud vill något med ditt liv?

— Ja, för mig handlar allt om att tjäna Gud, vare sig jag är hemma eller någon annanstans. Det är självklart.

Så när du funderar omkring resor, framtid, arbete och utbildning så ligger alltid detta i botten?

— Ja, absolut. Det jag har fått i församlingen, har jag ansvar för att bära vidare till andra. Det är ett med hela mitt liv och min personlighet.

Du kommer från ett troende hem?

— Ja, när jag flyttade hemifrån in i storfamiljsgemenskapen, blev det bara en fortsättning och utveckling

av det liv jag fått hemifrån. Den atmosfär som fanns hemma har varit grunden för mitt liv och hållit mig kvar i församlingen.

Så hemma fick du lära dig tro på Gud, bedja och läsa bibeln. Hade ni husandakter?

— Ja, det hade vi. Och så lyssnade vi på bibelstudiekassetter från Maranataförsamlingen i Stockholm. Och läste Midnattsropet. Det var inte så många offentliga möten i mina hemtrakter, men vi uppbyggdes hemma.

Det fanns alltså en inre sammanhållning omkring Guds Ord. Ni var tydligen ganska sammansvetsade när det gäller frågorna om väckelse och tjänst för Gud?

— Ja, jag minns hur mamma när vi var små tog oss med ut i byarna och sålde skivor, kassetter, böcker och tidningar.

Det måste ha inneburit att du tidigt var tvungen bekänna din tro?

— Ja, alla i skolan visste ju att vi tillhörde maranata och var frälsta. Och därför kom man ju aldrig in i gäng-et som andra gjorde.

Tror du att det var ett skydd, eller var det jobbigt?

— Klart att det var jobbigt, men det var ett skydd. Isoleringen räddade oss. Det var likadant hemma. Vi

hade inte den standarden och den pryljakt som man hade i kompisarnas hem. Och det gjorde att vi inte ville ta hem en massa kompisar. Jag kände ett komplex inför det. De som kom till oss var mest litet originella människor som var i nöd. Vi umgicks med människor som inte precis räknades som samhällets bästa.

När du ser tillbaka, tycker du då att du haft en torftig barndom?

— Nej, mycket rik.

Du skulle inte vilja byta mot en materiellt sett rikare?

— Nej, det skulle jag inte vilja. Jag har förstått vad min bakgrund betytt för mig. Kanske jag då såg på ett negativt vis, men nu vet jag vad jag blev räddad ifrån.

Det var alltså vissa värderingar och kanske också personligheter som gav stöd och sammanhållning inför de påfrestningar som mötte. Tror du det var nyttigt att tidigt lära sig formulera sin tro?

— Ja, det tror jag. Det var ju också så att när man en gång bekänt sin tro på Jesus bland kamraterna, så kunde man ju inte sticka iväg på bio, eller något sådant. Alla tittade ju på en, och det gällde att stå fast.

Sedan åkte du till Dominikanska Republiken i fjol för

första gången. Du kunde ingen spanska då?

— Jag hade läst litet, men det är så annorlunda när man hör folk prata. Först förstod jag ingenting. Så första perioden fick jag kämpa för att komma in i språket. Alla ville fråga om en massa och hälsa på mig.

Var det väldigt annorlunda miljö att komma till?

— På ett sätt var det en mjuk övergång, för det var ju samma gemenskap som man upplevt här, med arbetet och livet i övrigt. Gruppen fungerade mycket likt som grupperna här hemma i Sverige. Och därför kände jag mig hemma. Och jag kände ju flera av dem som var där då. Men visst var det mycket nytt. Jag tyckte allt var jättespännande. Exempelvis var det väldigt kul att åka buss till stan och se folket. Att vara ute och handla. Där lever människorna mycket enklare och mera avstressat än vi gör. Det är mera mänskligt. Man värnar om varandra mera.

Upplevde du någon kulturchock?

— Det var när jag sedan efter elva månader återvände till Sverige som chocken kom. Jag hade väntat att få en när jag kom dit, det var många som förvarnade mig på det. Men den chocken

Hemmets atmosfär lade grunden till min tro

KJELL HÄGERMAN intervjuar KATRIN DAHLBERG

kom aldrig. När jag sedan kom till Sverige och upptäckte vilken skillnad det var mellan länderna, kom chocken, konstigt nog.

Din tid därnere, gick den åt till att lära sig språket, eller gjorde du något mer?

— Vi gjorde mycket. Första tiden hade vi en kafeteria, och i den hade vi också regelbundna möten. Sedan började vi gå runt i området och hälsa på i hemmen och ha möten där. Vi började

med skola samtidigt, så vi hade ju mycket arbete med den, och så besökte vi skolbarnens hem. Vi började också tillverka olika saker. Dockor, och grodor av tyg med risgryn i sydde vi. Och så bakade vi bröd och sålde. Vi knackade dörr, presenterade oss och inbjöd till möte. Vi blev väl mottagna. Man bjöd in oss, och bad oss sitta ned. Vi fick många tillfällen vittna på det sättet. De var väldigt intresserade

och gripna när vi berättade om skolan. På det här sättet fick vi kontakt med många människor som också kom på möten.

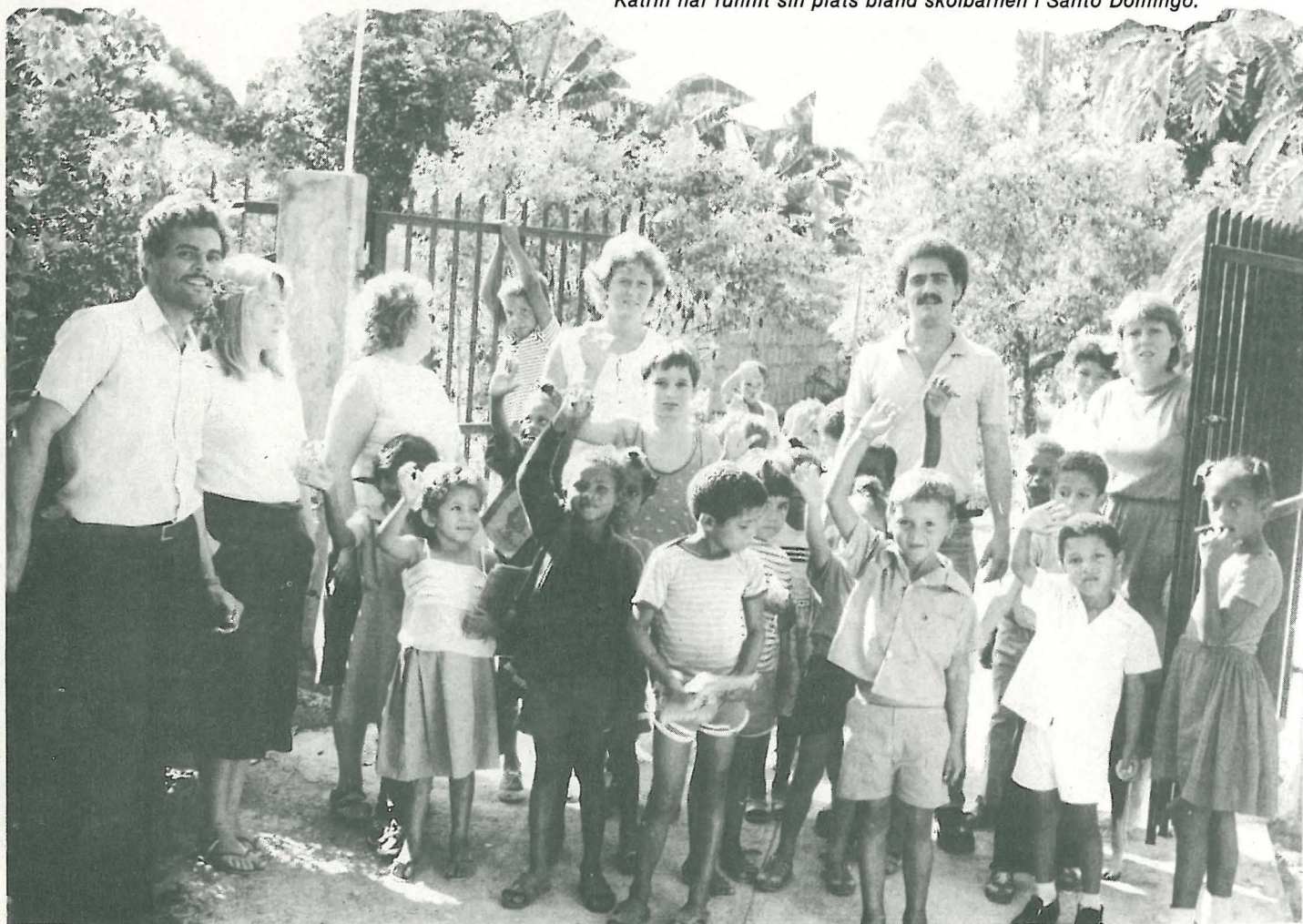
När du nu åker ner har du en del erfarenhet i bagaget. Du kan språket litet bättre. Har du några speciella förväntningar nu?

— Ja, jag har stora förväntningar. Många nya människor har kommit till gruppen sedan jag åkte hem, och det blir spännande få träffa

dem. Men det känns väldigt ansvarsfullt. Jag ställer krav på mig själv, eftersom jag redan varit där en period. Förra gången åkte jag dit för att lära känna folket och gruppen. Nu måste jag ge mig ut på ett helt annat sätt. **Du har hunnit pröva din egen kallelse. Du åker väl med en större målmedvetenhet nu?**

— Ja, jag vill ju vara i Guds vilja. Ge min tid och kraft för Jesus.

Katrin har funnit sin plats bland skolbarnen i Santo Domingo.

KARIN LINDROOS:

— *Glad att gå i
mammans skola!*

Intervju:
GUNHILD HERSTAD
Foto:
ROBIN WIDÉN

BARNEN
I PILGRIMSSKOLAN

Det är en grå men frisk höstdag. Jag åker tåg till Linköping och vidare med buss för att besöka en storfamilj på Jakobslund utanför Ljungsbro.

Redan i allén springer några barn emot mig. En härlig välkomst.

Senare på kvällen, när det är läggdags för barnen, smyger jag i väg för en godnattkram eller två. Böckerna drösar kring dem; i sängen, på golvet, i bokhyllan. Jag får välja en och läsa för dem.

Så kommer vi att tala om föräldraveckan i Stockholm och Arne Imsens bibelstudier. Frågorna riktigt haglar över mig om vad Arne sade om Adam och Eva och Edens lustgård.

Men berättarglädjen är också stor. Det slår mig vad berikande det är att samtala med dem.

Så frågar jag Karin rakt på sak:

Är du frälst?

— Ja, svara hon koncist och övertygande.

Vad betyder det för dig?

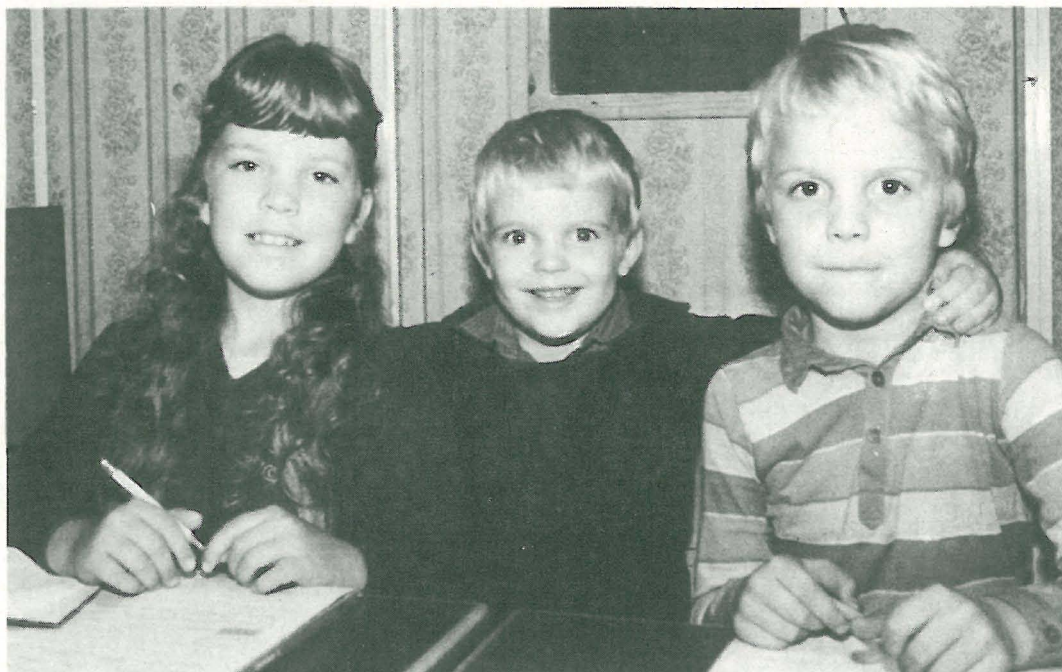
— Att tro på Jesus. Att han är Guds ende son.

Vad har Jesus gjort för dig?

— Han har frälst mig, gett mig kläder och mat. Han botar sjuka och hjälper alla som tror på honom. Men egentligen tycker han om alla människor.

Ber du för någon som inte tror på Jesus?

— Jag ber att Jesus ska frälsa alla. Karin gör en gest

Karin tillsammans med sina småbröder Einar och Roger.

som visar att hon vill famna alla.

Läser du själv i bibeln?

— Ja, ibland. Men vi läser ofta i skolan.

Vad då för skola?

— Här inne, med mamma, säger hon och viftar med handen mot rummet bredvid. Det är lätt att se att det är inrett och möblerat som ett studierum.

— Vi läser när vi har kristendom, fortsätter hon. Men jag har läst sex kapitel i början av bibeln.

Så du har en egen bibel?

— Ja, den har jag haft några veckor.

Vad gör du annars?

— Jag leker, och så hjäl-

per jag mamma. De andra gör ibland så busiga lekar, därför är jag med mamma.

Vad gör du när du hjälper mamma?

— Ibland städar jag och plockar lite. Ofta får jag springa och hämta blöjor och kläder till Torbjörn.

Är du glad över att få gå i skola hos mamma?

— Ja, säger hon med eftertryck.

Längtar du inte till skolan här nere i samhället?

— Nej, kommer det mycket bestämt.

Varför inte?

— Nej, där kommer de bara att reta mig för att jag tror på Jesus.

Så kommer den klassiska frågan:

Vad vill du bli när du blir stor?

— Lärare, svarar hon snabbt. Lärare i Pilgrims-skolan. För det blir roligt. Karin strålar vid blotta tanken.

Tänker du mycket på andra människor?

— Ja, jag tänker mycket på fattiga människor och alla rysliga saker som kan hända dem. Om jag inte blir lärare, kanske jag kan sy kläder till de fattiga.

Var finns de fattiga, tror du?

— Jaa, i Santo Domingo. Det har mamma berättat och så har jag sett på film om det på Gärdshyttan.

Botkyrka är en kommun som är känd för sin målmedvetet hårdnackade attityd när det gäller hemundervisning. När vi flyttade dit, var striden i full gång med en annan familj. Skolstyrelsen hade drivit ärendet till kammarrätten. Kammarrätten gav familjen rätt till hemundervisning och sådan var situationen när vi hamnade i processen. Vid ett mycket positivt samtal med skoldirektören, fick vi veta att skolstyrelsen inte tänkte nöja sig med kammarrättens beslut, utan ämnade föra målet vidare till regeringsrätten.

Detta var i april 1984. Nu i september fick vi meddelande från skolstyrelsen att vi får undervisa våra barn enl.

Loppet är vårt!

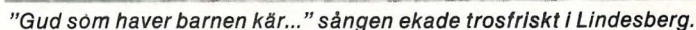
Ulla Christensen triumferar över Regeringsrättens fastställande dom om rätt till hemundervisning i Botkyrka.

§ 35. Regeringsrätten hade fastställt kammarrättens dom, så det var bara för skolstyrelsen att ta skeden i vacker hand och försöka upprätta ett samarbete mellan oss och skolan. De vill nämligen att barnen ska få en uppfattning om "skolans verklighet"(!)?

Men nu är det så att Mose mamma är mitt bästa föredöme. Kunde hon, så kan vi! Det gäller att inte köra fast i den teoretiska inlärningen, utan höja hemundervisningen till det plan den hör hemma; d.v.s. historiskt och profetiskt. Att med sitt liv föra Guds frälsningsplan vidare; att inte tappa den stafettpinne vi fått. Loppet är vårt!

Det faktum, att sådant

Var är det då som gör den rådande situationen så exklusiv? Jo, naturligtvis att det är en kristen sammanlutning som protesterar.

***i kamp n
orättfärdig***

Text: MÄRTA BERG-STRÖM

Om inte någon ropar högst i k
orättfärdiga, hur skulle då vårt
Vi skulle hamna i ett totalt mör
rade av skräck och tystnad. Al
redan gått på den v

Märta Berg-Strömmare här i en
svarsappell för den hårt kritiserade
informera och engagera massmedia
som var och en bör ta ställning till

Demonstrationen i Lindesberg

Det sätt socialnämnden i Lindesberg handlagt "ärendet Fredrik", sedan de genom anonym anmälan fått besked om att barnet for illa hos sina föräldrar, har upprört många. Kravet som ställdes: Föräldrarna måste skiljas för att modern ska få behålla vårdnaden om sin pojke, föranledde en skara föräldrar med barn, och övriga maranata-aktivister att avsätta en dag till att demonstrera utanför och i socialkontoret i Lindesberg. Den utsatta familjen hade i sin desperata situation flytt till ett maranata-kollektiv där de fann fristad och hjälp. För att markera sin solidaritet med den drabbade familjen, och avståndstagande från orättfärdig och grundlös bedömning från socialnämndens sida, åkte familjer och enskilda från Göteborg, Malmö, Stockholm och Örebro till demonstration i Lindesberg.

Flygblad delades ut, och inbjudan gjordes till ett möte i Folkets Hus, där Arne Imsen på kvällen höll opinionsmöte under temat: "Tar polisstaten form i Sverige?" Socialnämndens ordförande, Maud Björnemalm, kommenterade stramt och avmätt: — Maranata har ingenting med det här att göra. De vill bara ha PR! Och helt klart var det besvärande för socialtjänstemännen att deras åtgärder utsattes för publik granskning. Demonstrationen var nämligen mycket uppmärksammas av radio, TV och tidningar. Demonstranterna hade textade paroller som påminde om artiklar i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna, samt bibelord som värnar om familjen och barnen. I socialkontorets korridorer skallade frigörande maranatasånger, liksom ute på gator och i systembolaget.

En hel del människor från bygden väcktes över situationens allvar, och kom till det utlysta mötet. Arne Imsen redogjorde för "Fallet

forts. sid. 30

De kristna skall inte fara runt och bråka och väsnas. De skall utgöra en dekorativ klick i samhället, i kyrkor och på torg förgylla tillvaron med att blunda och sjunga om himlen. Fromt och bekvämt för alla parter.

Men vad hade hänt med den aktuella familjen, om inte Arne Imsen och Maranata varit så PR-sugna? Ja, vi är ganska många nu, som har personliga skäl att ställa oss den frågan; vad hade våra liv varit, om vi inte fått veta var hjälpen fanns att få? Jag menar, om inte frågorna om rätt och orätt lyfts fram i det offentlighetens ljus, som nås genom just PR.

Bekväma, ljusskygga representanter för det statliga förmyndariet, blir en smula extra religiösa och säger: "Den som tror på Gud, skall inte bryta mot lagen".

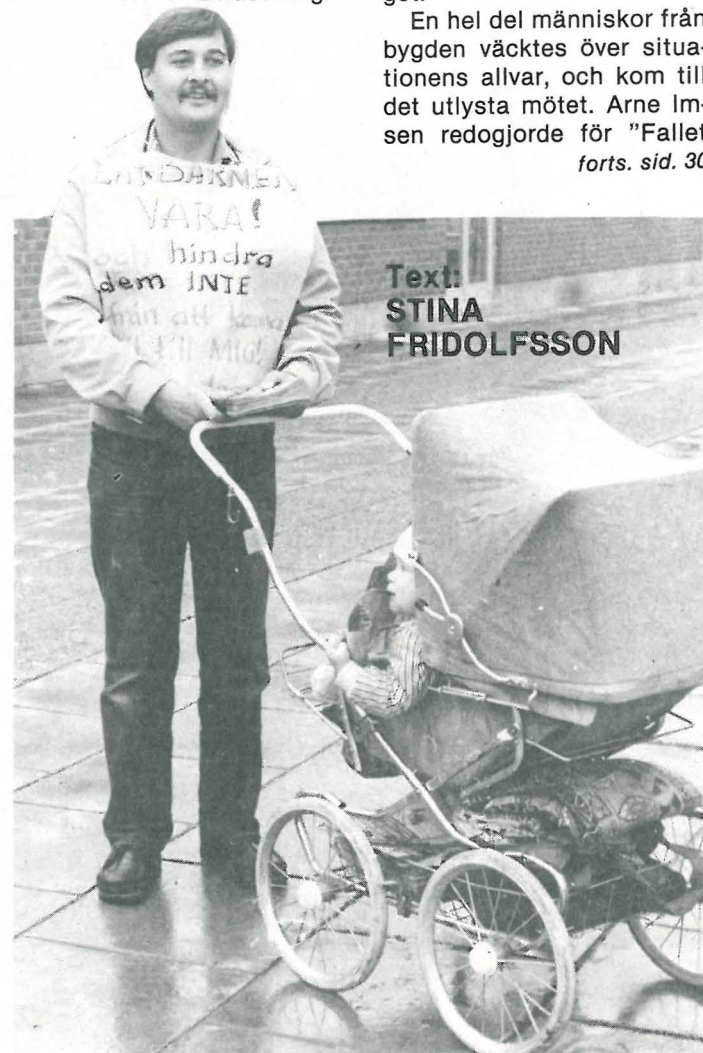
Jag påstår att det bara är den som tror på Gud som får och skall bryta mot lagen. Därför att han har lärt känna en högre lag, som slår vakt om den försvarslöses rättigheter och som aktar människovärdet framför produktionsvärdet.

Räkna inte med frid, utan söndring, sade Jesus. Därför säger jag: "Räkna inte med en fromt sjungande kristen skara, blundande för livets realiteter. Kyrkor och samfund måhända söker allians med makter och myndigheter. Herren Jesu efterföljare gör det inte.

Personligen är jag helt oförmögen att se problemet objektivt, eftersom jag använt ett antal år av mitt liv, till att försöka vårda och rehabilitera barn och ungdomar som samhället omhändertagit. Jag har sett gråten, dubbelspelet och ett vettlöst sökande efter identitet och samhörighet, hos de barnen. Likaså har jag kunnat se förtvivlan, hopplöshet och desperation hos de föräldrar som utdömts och berövats sitt föräldraskap.

Ett långsamt men suveränt mordande i lagens namn.

Ett samhälle som så lättsinnigt, cyniskt och godtyckligt ingriper i familjers och individers liv, måste verkligen bevakas. Vi gör det i Herren Jesu namn. Med eller utan PR.

Text:
STINA
FRIDOLFSSON

Foto: Stina Fridolfsson

not
eten!

MARE

ampen mot det
samhälle te sig?
er, helt domine-
tför långt har vi
gen.

brinnande för-
ade metoden att
media i frågor
llning till.

Först av allt skulle vi vilja veta hur du mår efter alla strapatser!

— Jo tack, jag mår bra och Kristina mår också bra. Vi har varit på en barnpsykiatrisk undersökning. Den är gjord under 14 dagar och papperen har skickats i god tid till jurister och till hovrätten i Malmö.

MARGARETA NYSTRAND i telefonintervju med ARNE IMSEN den 30/8 -84

Innebär det att du inte lider någon skada även om naturligtvis situationen är pressad?

— Nej, jag lider inte någon skada. Jag har fortsatt kontakt med kristna människor, som stöder mig. Om jag bara får tillägga, så vill jag bara tacka alla som har hjälpt mig under denna tid. Det har betytt väldigt mycket!

Men vad tror du kommer att ske på tisdag i rätten i Mal-

mö? Det är ju det som är den springande punkten.

— Ja, jag har ju själv skrivit ett brev till rätten och förklarat att jag önskar närvara i rättssalen tillsammans med min jurist och de vittnen jag menar borde inkallas — vittnen, som är väldigt viktiga för mig i denna förhandling. Idag fick jag emellertid reda

på av min jurist, att man inte kommer att häva häktningen. Den hävs endast om jag kommer till rättssalen och då kommer mitt barn att tas ifrån mig och överlämnas till sociala myndigheter.

Om du lojalt inställer dig i Malmö på tisdag, så innebär det i realiteten att de kommer att ta barnet ifrån dig?

— Ja, det kommer att överlämnas till sociala experter i Malmö.

Vad sker sedan tror du?

— Jo, sedan har jag fått reda på, att jag inte kommer att kunna röra mig fritt, därför att de är rädda för flykt. Och jag har fått höra av en advokat i Stockholm som jag hade samtal med för ett par dagar sedan, att jag inte under några omständigheter bör komma till denna förhandling, därför att jag kan vänta mig två års fängelsestraff.

Och samma sak framhöll en hög jurist som jag talade med igår kväll. Förvånad betonade den konsulterande rådgivaren, att det här med häktning tedde sig mycket, mycket överambitiöst och onödigt.

Innebär det här nu då, att du med nuvarande restriktion tolkar det som egentligen omöjligt för dig att inställa dig i Malmö på tisdag?

— Ja, tyvärr. Jag kan inte överlämna mitt barn till den

na expertis i Malmö, som har felbedömt mig på detta sätt. Jag har idag intyg ifrån ett barnsjukhus där det tydligt sägs att barnet inte är fysiskt eller psykiskt miss-handlat. Det står även i läkarutlåtandet, att hon inte bör separeras ifrån sin mor, och slutligen betonas att jag hitintills har klarat av min dotters uppfostran väldigt bra.

Men du, nu är det ju ganska länge sedan du flydde från Malmö. Hur lång tid sedan är det?

— Den 23 december så är det två år som den här jakten har pågått efter mig.

Men hur länge tror du att du i fortsättningen kan hålla dig i exil på det här sättet?

— Ja, jag har fått en väldigt uppbackning här, så det kommer nog att kunna fortgå under lång tid framöver. Jag hoppas ju att rättegången i Malmö inte blir av när

SVENSK

Det är nu över 1½ år sedan den 39-åriga sjubarnsmamman Margareta Nystrand gick under jorden efter att en domstol i en vårdnadstvist fråntagit henne också hennes sjunde barn. Under tiden hon hållit sig gömd har hon dock frenetiskt kämpat att få domen upphävd. Hon menar att hon idag är en ny människa och inte den person som domstolen utmålat henne med gamla utredningar till grund.

Vad Margareta Nystrand riskerar är det som nu får henne att tveka träda fram.

Brottet kan ge ända upp till två års fängelse och kallas egenmäktighet med barn. I praktiken innebär det att hon skall straffas för det som andra mödrar i samma situation skulle sett som självklart, nämligen att hon med sitt liv som insats skyddat sitt eget barn mot andras övergrepp.

Det pris Margareta Nystrand fått betala är en flyktig tillvaro under ständiga uppbrott, alltid hotad av upptäckt, aldrig säker för polisens razzior. Och vad det varit fråga om kan verkligen kallas för polisjakt. Det har varit razzia på plats efter plats och ibland med insatser på ända upp till 40 poliser genomsökande både hustak och värmekulvertar. Margareta Nystrand är idag häktad i sin frånvaro.

man inte kan höra väsentligt viktiga vittnen och jag själv f n inte vågar vara närvarande. Man måste kunna häva det här beslutet. Det kommer att överklagas till Högsta Domstolen.

Så din situation är egentligen ganska komplicerad?

— Ja, min situation har diskuterats här idag. Vi har nämligen haft besök utav en kvinna från Amnesty. Och enligt henne påminner mitt fall om ett fall som utreds i Tjeckoslovakien just nu. Denna representant har svårt att tro att det som drabbat mig kan vara sant. Hon ivrade för att det här skulle få största möjliga publicitet. För henne var det fatalt att detta kunde hända i Sverige. Nu har de samlat ihop ganska mycket material, och det tyder på att det inom kort kommer att hända saker i flera länder. Den läkare, som har gjort den omtalade undersökningen,

var villig att inställa sig till förhandlingen i Malmö. Men han har ju knappt om tid på sig och så måste jag ta fram egna medel för att finansiera hans inställelse till förhandlingen. Han anser att för barnets fortsatta utveckling skulle en separation från modern vara direkt skadlig.

Det handlar alltså om vad som är bäst för barnet.

— Ja, just det. Här är det fråga om vad som är bäst för barnet. Det är blott och bart detta som han önskar tala om för domstolen.

Känner du dig fruktande och ängslig inför framtiden? Tycker du att den kamp som ligger bakom har varit meningsfull?

— Ja, det har den definitivt! Jag har ju fått helt andra värderingar. Och som jag även har skrivit för hand till min jurist, att hur tokig än lmsen anses vara i massme-

dia, så har han i varje fall givit mig ett annat tänkesätt. Och det är jag tacksam för idag! Och på den linjen fortsätter jag i hopp om att jag skall kunna leva i frihet i ett fritt land för fria människor.

Hur är det med din dotter?

— I den tidigare nämnda läkarundersökningen visar det sig att barnet har en väldigt rädsla för onda makter. Så har den här läkaren formulerat sig. Och visst är Kristina rädd. Jag är också väldigt rädd. Det kan jag inte förneka. Kristina är fruktansvärt rädd för poliser. Poliser är det ju inget fel på. De är ju bara människor. Jag tror säkert att det är fruktansvärt att behöva vara handräckning i sådana här fall. Men hon är rädd och detta måste bearbetas så småningom.

Och den här rädslan, menar du, är ett resultat utav att ni har varit jagade så lång tid?

— Ja, att man kan lägga ned så mycket tid på just detta. Det handlar alltså inte idag om juridik utan det är ju ren klappjakt och elakhet såsom stockholmsadvokaten uttryckte det till mig. På det här stadiet tänker man uppenbarligen inte på barnets bästa. Det var doktors klart uttalade åsikt. Man bryr sig ju inte om hans utlåtande, utan man fortsätter att förstärka sitt maktspråk i helt omänskliga krav.

Margareta, jag är tacksam för denna intervju. Vi önskar dig all framgång i fortsättningen, och du vet att vi står bakom och stöder dig efter bästa förmåga. Vi önskar verkligen att du ska få en något så när hederlig möjlighet att få din sak objektivt prövad också av svenska myndigheter.

— Det är min önskan också, Arne, och jag fortsätter min kamp för vad jag tror är rätt i alla fall.

T FLYKTINGÖDE

Brottsbekämpning med brott?

Polisen har använt många betänkliga metoder för att finna den eftersökta *Margareta Nystrand*. När inte de jättelika polisrazziorna gav önskat utbyte, började man tillgripa medel som tangerar kriminell brottsbekämpning.

Enligt egna anteckningar vände sig polisen till journalisterna som skrivit om modern för att pumpa fram uppgifter. Det hände både Kvällspostens och Aftonbladets reportrar. Det visar polisens desperation och riskvillighet. Enligt lag är det väl nämligen fortfarande förbjudet att efterforska pressens källor? Vid en jämförelse är det uppenbart att något liknande skett bara vid grov brottslighet såsom spioneri, mord och mordhot, eller då rikets säkerhet allvarligt hotats. *Analogin är talande och förklarar sig själv!* — Några utdrag ur polisens egna anteckningar är sensationellt upplysande.

Ur promemoria 1/8 1983

"Samma kväll kom per telex från polisen i Enköping en från Lars Nystrand ingiven anmälan mot lmsen för skyddande av brottsling...

Samtidigt gjorde personal från kripo i Sthlm ett besök på Maranatas hotell på Gamla Brogatan för att leta efter Margareta och flickan. De var inte införda i hotellets liggare. Undersökningen blev negativ, men en journalist från Aftonbladet i Sthlm har meddelat kripo i Sthlm, att Margareta och flickan 'smugglats ut' bakvägen från hotellet, när polisen var och sökte dem."

ARNE RIVALD

Ur promemoria 31/8 1983

"Tisdagen den 30 augusti ringer en kvinna, NN, med uppgiven telefon xy, till Kvällspostens reporter Eva Bergvall, den som skrivit den aktuella artikeln. Hon förklarar då, att hon hade läst hennes artikel och även sett det aktuella programinslaget i TV. Hon hade tidigare under dagen besökt Gamla Bro för att äta lunch i dess restaurang... I samband med detta säger hon sig ha sett Margareta Nystrand och hennes dotter på gården till fastigheten tillsammans med Arne lmsen...

Eva Bergvall underrättade i sin tur dessa uppgifter till Lars Ny-

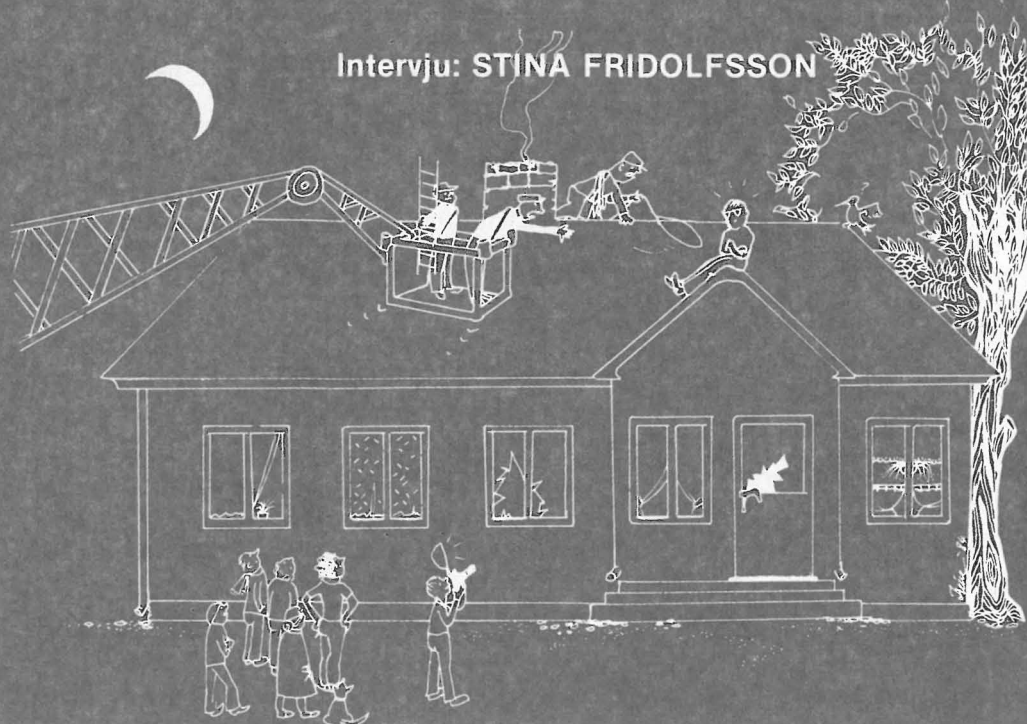
strand, broder till barnets far, boende i Enköping. Denne ringde sedan oss och redovisade uppgiften. Vi försökte därefter att komma i kontakt med NN för att få uppgiften bekräftad men det visade sig omöjligt... Jag har vid tidigare kontakter med Lars Nystrand kommit överens med denne, att vi skulle avvakta dennes kontakter med pressen för att om möjligt få ut artiklar i tidningarna och därigenom få en större spridning om fallet. En ny artikel kommer i Aftonbladet torsdagen den 1 sept..."

Krkom ARNE EDSTRÖM

Lennart på taket

— nära till himlen...

Intervju: STINA FRIDOLFSSON

Lennart Granqvist, 27 år, utbildad TV-tekniker, har under ett antal år bott och arbetat i maranatakollektiv. Det var efter att ha besökt bibelskolan 1975, och hört Arne Imsens förkunnelse om församlingsgemenskap — visionen om att ha allting gemensamt — han beslöt sig för att bryta upp. Ett beslut som blev avgörande för Lennarts framtid.

Lennart är stillsam av naturen, skötsam och plikttrogen. Provokationer och bråk ligger inte för honom. När vi hörde talas om att han en natt i samband med en polisrazzia gått upp på hustaket och vägrat gå ner, med polis och brandkår sysselsatta i timmar för att få ner honom, då beslöt vi på MR att fråga Lennart hur han hamnat i den situationen. Och Lennart berättade lite om sin bakgrund och utveckling:

— Genom undervisningen i grundskolan lärde jag känna Sverige som ett fint och fungerande land. Men förställningen om det trygga Sverige har nu försvunnit i horisonten. Det är en insikt jag fått genom förkunnelsen, och de konsekvenser

tron haft för mitt liv.

— När jag hörde talas om några ungdomar i församlingen som hade demonstrerat med andlig sång på olika platser tills polisen kom och tog dem, tyckte jag det lät överdrivet och provokativt. Men så fick jag tillfälle vara med en gång som tyst iakttagare när en grupp gick in och sjöng på systembolaget i Gävle. Jag såg människor av alla kategorier stå i kö för att handla sprit. Och sången hade enorm genomslagskraft. Då förstod jag att dessa sångdemonstrationer handlade om att nå människorna.

— Under sommarkonferensen i Latorp utsattes vi för en omfattande polisrazzia och stort spaningspådrag efter polisanmälan från en fridsstörare på konferensen. Vi tryckte och klistrade upp en väggtidning, "Signal", dag efter dag. Det var vår enda möjlighet att nå ut och informera om vad som egentligen hände. Då fick jag en stark känsla av att vi stod utanför samhället som rättslösa. Men jag blev inte rädd.

Jag ser utvecklingen som en nödvändig konsekvens

av vårt ställningstagande att stå utanför ett system jag absolut inte vill bli uppbunden av. Och helt naturligt blir konflikterna med samhället efter hand allt djupare.

— Nyligen blev vi utsatta för en nattlig polisrazzia i Ekeby, där jag bor. Man sökte en kvinna som håller sig undan med sitt barn, och trodde att hon var hos oss. När polisen vid elvatiden på kvällen kom och bankade på vår dörr och ville komma in, så låste vi, barrikaderade oss och vägrade öppna dörren. Vi hade inget att dölja, men det gällde ju vårt hem.

Jag förbehåller mig rätten att släppa in vem jag vill i mitt hem. Någonstans måste gränsen dras för intrång. En dag kanske någon kommer och påstår att han fått tillstånd att ta mina njurar. De ska sättas in i någon annans kropp. I någon som har större rätt att leva än jag...

— När polisen slog sönder fönstren och började sticka in sina huvuden, kände jag mig maktlös och desperat. I en sådan situation kan man inte få hjälp från någon instans i världen. Jag rusade upp på vinden, öpp-

nade takluckan och kröp ut på taket och satte mig där för att slippa vanmäktigt titta på när polisen sökte igenom huset. Det kändes rätt bra däruppe på taket. Nära till himlen...

Det var ingen av de irriterade polismännen som besvarade sig med att fråga Lennart vem han var. Men man lade ner otroligt mycket energi och resurser för att få ner honom. När de bad honom komma ner, förklarade han framt att han inte gått upp frivilligt, och inte heller frivilligt gick ner. Vid midnatt hade man beordrat dit brandkåren med kranbil och snorkel för att lyfta ner honom. Fortfarande utan att fråga vem han var, tog polisen honom med till stationen, där han fick tillbringa natten.

Dagen därpå blev Lennart trött på att sitta anhållen, och frågade stillsamt varför han måste sitta där.

— Jo, därför att vi tror att du är NN, sa man, och nämnde namnet på en broder som är efterlyst för vapenvägran.

— Men jag är inte NN, jag heter faktiskt Lennart

forts. sid. 23

Vi har läst i tidningarna om en Maranatapastor som är anklagad för bedrägeri! Är det du?

— Ja.

Är du en bedragare?

— Nej.

Vad hände?

— Jag skrev ut tre checkar till Dagab för inköp av livsmedel till storfamiljens varubuss på sammanlagt 14.086 kr dagarna före julafton 1983.

Men det saknades tackning?

— Saken är den att Sparbanken skulle sätta in pengar på storfamiljens konto i samma veva, men den blev försenad. Vi skulle alltså få ett lån, en checkkredit, för vår affärsrörelse, men i sista stund så godkände inte banken säkerheten för lånet. Vi fick alltså göra en ny värdering, vilket tog tid. Vi fick lämna kompletterande säkerheter för lånet, vilket tog ytterligare tid. Hela proceduren var faktiskt inte klar

Maranatapastor i blåsväder

**KJELL HÄGERMAN intervjuar
GUNNO ANDERSSON**

förrän den 29 mars 1984, dvs tre månader efter det att checkerna skrevs ut.

Då var det för sent att täcka upp checken?

— Ja, när krediten kom var det försent. Polisanmälan från Dagab gjordes 6 dagar innan, den 23 mars 1984. Och i och med att polisanmälan var gjord, gick den inte att återkalla, och det första förhøret med mig hölls den 6 juni 1984.

Vad händer nu?

— Ansökan om stämning är ju inlämnad till Tingsrätten i Linköping den 13 augusti 1984. Brottsrubriceringen är "bedrägeri alternativt brott mot checklagen".

Samtidigt beslöt Tingsrätten om fullständig personundersökning av mig.

Är brottet så allvarligt?

— Tja, jag ansökte i samband med förhøret om en offentlig försvarare, men fick avslag. Kanske det kan vara en indikation på hur rätten ser på det hela.

Tycker du att personundersökningen var onödig?

— Jag uppfattar det som en trakassering. Kanske åklagaren har valt en medvetet grov brottsrubricering för att få tillfälle att göra en fullständig personundersökning av mig.

Det här var tydligen en nyhet för tidningen Dagen?

— Det beror givetvis på att det handlar om Maranata. Kan man svärta ner de "ledande bröderna" i Maranata, så gör man tydligen det. Och förmedlar det med glädje till sin läsekrets.

Vad har du för vision för framtiden?

— Jag önskar skapa en bas för en fungerande social gemenskap, men det grundläggande och övergripande är givetvis den andliga gemenskapen.

Det är ju hela tiden en kamp för existensen, men jag kan inte tänka mig att leva på ett annat sätt. Som kristen måste man hela tiden ha kontakt med livet; vara beroende av Gud.

Menar du att det är nyttigt att brottas med de existentiella frågorna?

— Risken är att man som kristen annars blir materialist. Samtidigt måste de andliga verkligheterna förkroppsligas. Om inte, blir kristendomen abstrakt, vilket är lika farligt.

Kärlek, kärlek och kärlek igen. Uppmuntran och medömkan. Men vem kan det vara som blir så uppvaktad? Så på heltid omhändertagen och vårdad?

— Jaget, det egna stora egot. Människan, som blivit sin egen början och fullkomliga slut. De flesta lyckas älska sig själva fram till de höga samhällsliga positionerna, medan några ändrar sina liv...

Vad är det som gör människan så egenkär? Man förmår inte ge sina närmaste omtanke utan baktankar, omedvetna planer på att få något igen. Att älska för att bli älskad igen. Ett utgivande med dolda krav. Vilken fullkomlig egoism. Vi ger våra liv i kärlek, men varför? Har vi förmåga att orientera oss inom våra egna inre ramar? Hur har vi det egentligen?

Ljudande malm och klingande cymbal, är ju verkligen inget motto över våra liv så fyllt av uppoffring. Jesus talar med resolut skärpa att i de sista dagarna ska kärleken hos de flesta kallna. Denna eftersökta kärlek som inte söker sitt. Men det ser ju ut som om kärleken blomstrar i all oändlighet.

Kvinna blir förtjust i kvinna. Man håller sig till man. Vad är det som ligger bakom dessa till synes humana och människovänliga strömningar? Den rotade egoismen, djupare än de vida haven. Oåtkomlig härskar hon

niskt sjuk blir han om han inte får regera. Kvinnan som genom sin list lever upp till mannens sjuka självcentrering. Frigjort och raffinerad, konfronterar hon i alla sammanhang.

Tror du Gud skapade man

Kärlek! kärlek! kärlek?

Text: THOMMY JACOBSSON

i människans själ. Hon kräver och erövrar. Egoismen underlägger sig och profiterar. Människan har blivit sin egen slav och Gud.

60 % av alla äktenskap upplöses, i ett samhälle där sambo och andra umgängesformer blivit vårt främsta tecken på individuell frihet. En triumferande egoism. Människan har degraderats sedan fallets dag. Titta på mannen! Se på kvinnan! Mannen som kräver absolut vördnad. Det är han som har och tar initiativet över "Eva". Han kräver lojalitet, solidaritet i allt han gör. Kro-

och kvinna för att de enbart skulle tjäna varandra? I allt skulle de tjäna Gud. Kvinna, tagen av man skulle tjäna honom och sin Gud. Mannen som skulle vara Guds medarbetare, har istället blivit egen företagare.

Vi kommer aldrig att få tillbaka vårt egentliga människovärde här på jorden. Men den Gud som en gång danade dig i din moder, vill ha tillbaka dig hel och ren. En dag, heter det, ska han hämta alla dem som hör honom till. Om vi inte gör upp med oss själva, finns risken att vi kommer att kräva

Guds hänsyn gentemot oss i hans boningar. Det står att ingen synd ska där bli sedd. Gud kommer aldrig att ta hem "egoistiska klenoder". Därför vill Gud rena sitt folk.

För vår personliga del vill han i sanning luttra oss, för att gemenskapen med honom skall bli fullkomlig. Den tid vi lever i är mörk, säkert mycket mörkare än vi kan se. Om vi nu inte får en klar uppenbarelse, en uppenbarelse som gör oss till rättfärdighetsvapen, kommer vi att gå under. Cynism och vanmakt kommer att ta oss i sin tjänst. En acklimatiserad bitterhet. Men om vi förmår förtrösta på Jesus när det brinner i vår egenkära själ, då kommer vi att få en himmelsk kropp, en härlighetskropp, vår rättfärdighet som kommer att lysa hos Gud bland himmelens änglar. Jesus har lidit på alla områden. Han har tagit din och min egoism på korset. I allt har han blivit frestad för att kunna hjälpa oss som tror på honom. Giv dig för den himmelska kärleken! Prova dem som menar sig vara sända av Gud i kärlekens tecken. Prova då människan sig själv.

"Människovärdet vi fordra tillbaka!"

**Ropet om det förlorade
människovärdet, härrör sig från
de ofödda barnen, de som kallas aborter. Men det är också förtvivlans rop
från de föräldrar som utklassats av myndigheter och berövats sina barn.
Vidare är det ett skri ifrån barn, som valt självmord framför att växa upp i
den värld som bjuds dem. Eller våra prostituerade tonårsflickor, slaverna
under narkotika, smygalkoholiserade hemmafruar i de högre samhälls-
skikten samt åldringar som förpassats till de dödens väntrum som våra
institutioner utgör. Alla de förförda, vilseförda och förstörda ropar:
"Människovärdet vi fordra tillbaka!"**

Av MÄRTA BERG-STRÖMMARE

I ett kök i en liten by i Norrland för ett antal år sedan, drabbades jag av den strofen på ett något annorlunda sätt.

Jag stod och strök kläder, och skvalradion, som på den tiden utgjorde ett av mina sätt att fly verkligheten, spelade. Den proletära kampsången var inte ny och okänd för mig och jag gnolade med i melodin.

Då plötsligt gav tid och rum vika, varken melodin eller rösterna från de unga vänsterfantasterna nådde mig längre. Bara ropet: "Människovärdet vi fordrar tillbaka". De röster jag nu hörde, var skrovliga och desperata. De tillhörde tio män på en dammig bygata, någonstans mellan Samarien och Galiléen. Kropparna täcktes av sår och bulnader och jag förnam redan liklukten ifrån dem. — Vi möter dessa spetälska män i Lukas 17. De bryter då mot lagen, istället för att dra sig undan och varna omgivningen med ropet: "Oren, oren!" stannar de nu på avstånd och ropar till Jesus: "Förbarma dig över oss!"

Modern förnedring

Snart lämnade mig bilden av dessa tio spetälska, men ropet om det förlorade män-

niskovärdet, har fortsatt att genljuda i mina sinnen. Det härrör sig från de ofödda barnen, de som kallas aborter. Men det är också förtvivlans rop från de föräldrar som utklassats av myndigheter och berövats sina barn. Vidare är det ett skri ifrån barn, som valt självmord framför att växa upp i den värld som bjuds dem. Eller våra prostituerade tonårsflickor, slaverna under narkotika, smygalkoholiserade hemmafruar i de högre samhällsskikten samt åldringar som förpassats till de dödens väntrum som våra institutioner utgör.

Alla de förförda, vilseförda och förstörda ropar: "Människovärdet vi fordra tillbaka!"

Jesus Kristus är svaret. Inte ett, bland många svar. Utan det enda svaret.

Kyrkor och etablissmang kan inte eller vill inte möta problematiken, än mindre lösa den. Bekvämligheten gör anspråk på neutralitet.

Den förljugenhet som de senaste decennierna invagade oss i, har fått sina varmaste anhängare bland de kristna.

Sextiotalets flumvåg, då alla gränser och levnadsregler upplöstes och flöt ut i en slemmig, hållningslös livsstil, utgjorde inledningen till

den förvirring vi ser idag. Där hyllades frihet från ansvar och levnadsregler. Alla knutar skulle lossas, hämningarna bearbetas och friheten därmed vara total.

När tomheten befanns vara det bestående resultatet av den frihetssträvan, var det dags för nästa steg i den sluttande trappan. Sjuttioalet bjöd oss erfarenheter av ett nytt slag. En "kick" hit och en "skjuts" dit. Känslomässiga höjder, framkallade av kemiska preparat, som ett svar på det föregående årtiondets brustna illusioner.

Det visade sig dock att denna syntetiska lycka, ägde ett baksug som var fassansfullt. Nu behövdes meditation och psykoanalys för att bringa släktet i balans igen. Även hypnos kunde tillgripas för att lösa de värsta problemen.

Jag vågar påstå att kristenheten varit och nosat på samtliga dessa företeelser.

Först avskaffade man själva begreppen. "Synd" fick benämningen "må dåligt" och "frälst" blev att "gå i kyrkan". Ja, själva "synden" försvann i flumkulturen, där allting blev tillåtet och legaliserat.

Något avståndstagande från exempelvis alkohol, är inte längre så aktuell. Tvärt-

om, det tycks vara tjugigt med ost och vin, när fredagskvällen kommer, också hos de kristna Svenssönerna. Men det är givet, att också en kyrkans Svensson blir lite blasé av all denna upplösning. Således gällde det att finna ett sätt att piffa upp tillvaron. Och som svar på den bönen, kom då predikanterna med makt att få folket att "falla i Anden".

Inte har jag sett den företeelsen i Guds Ord, men där emot ser jag där, människor få kraft att resa sig upp och stå på sina fötter. Med rak rygg och frimodigt buret huvud.

Kristenhetens svek

Nåväl, nu står vi här, med en hel generation som är vilseförd i frihetens djungel och förförd av tanken att söka lyckan. Många är också förstörda av preparat och syndaliv och har gått förlorade.

Jag kan inte låta bli att uttala min vämjelse över kristenhetens sätt att svara upp till denna fruktansvärda situation. Det är nämligen inte nog med, vad som ovan nämnts. Den stora ambitionen tycks numera vara, att övertyga världen om att inga skillnader föreligger. Man gör det effektivt i sitt livs-

I ett litet kök i en liten by i Norrland...

mönster, för sökandet efter rikedom och jordisk lycka, talar sitt eget språk. Exklusiv, modemedvetenhet i den yttre framtoningen pekar åt samma håll. De samfundskristna börjar bli vårt lands överklass.

Så predikar man då ett "skönt" evangelium, med många lögner om känslolivets tillfredsställelse. Andliga "kicker" enligt löpande-band-principen. Man utlovar framgång på, snart sagt, alla mänskliga plan, ekonomi, karriär, familjeliv, etc och drar sig inte för att kalla det för Guds välsignelse. Så tycks man då helt ha glömt sin Mästare som inte ens hade en plats, här under jor-

devandringen, där han kunde vila sitt huvud. Hoppet för framtiden, är helt följderiktigt inte heller Jesus på skyn, utan ett globalt brödraskap med fredsduvor svävande över jorden.

Människovärdet vi fordra tillbaka!

Det är min spontana reaktion inför vad jag ser hända omkring mig. Ty jag känner mig kränkt och förnedrad och smutsig bara av att leva i denna förljugenhetens tidevarv, och jag ber; Herre bevara mig sund och renhjärtad. Skapa i oss Gud, rena hjärnan, och öppna sinnen så att vi aldrig må tjasas av

tanken på denna vidriga allians! Utan istället få bli redskap till att leda människor fram till Mästaren från Nasaret. Han som helade de dödsmärkta tio, den där dagen som bibeln berättar om.

Och som idag är den ende som kan erbjuda upprättat människovärde. Han bjuder inte härlighet och ära i denna tiden, utan säger att det må vara lärjungen nog, om det går honom som hans mästare. Hans erbjudande är och förblir, efterföljelse och kors, här i tiden. Men en utesäglig härlighet i den tillkommande.

Låt oss inte bedragas.

Endast korsvägen leder hem.

SOVER DU...

forts. fr. sid. 3

Inget hände. "Det var ju bara skämt", försökte han och visade genom att skjuta några skott i väggen. Tredje skottet brann av. Han spelade rysk roulett... (Rysk roulett — man har ett skarpt skott och resten lösa, sen snurrar man och trycker av...)

Så småningom var skilsmässan ett faktum och Marcia blev ensam med barnen.

Sedan ett par månader tillbaka bor Marcia och barnen i Comunidad Maranata. Numera sitter de också med och äter, det var inte självklart till att börja med. Nu upplever de att de tillhör samma familj och delar familjens villkor. Evangelium förmår bryta ner alla barriärer, och människor med en levande vetskap om att Jesus är Herre, möts för att ut-
anför alla läger proklamera MARANATA — Jesus kommer!

LENNART...

forts. fr. sid. 20

Granqvist! sa Lennart. Denna chockerande upplysning föranledde en något frustrerad undersökning. Och när polisen vid mätande av den anhöllne fann att han var tio centimeter för lång för att passa på signalementet för den efterspanade "brottslingen", fick man lov att genast försätta Lennart på fri fot och skjutsa hem honom. Ett missgrepp som kan tyckas onödigt kostsamt för skattebetalarna.

I Sverige 1984 kan man på anonyma anmälningar bli utsatt för husrannsakan under dygnets alla timmar, misstänkt för att skydda och gömma människor som gjort sig skyldiga till "egenmäktighet med barn" (ta hand om och vägra lämna ifrån sig sina egna barn) och "lydnadsbrott" (vägra lära sig döda).

Det var en gång en man som ordningsmakten i samhället ville döda. Han sa till dem: "Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?" Frågan börjar kännas aktuell för den mannens lärjungar i Sverige idag.

FÖSTRAD till profet

Text:
MARITTA PRYBIL

Mose är ett bra föredöme för föräldrar och lärare i Pilgrimsskolan, menar här en hemundervisande mor. Genom att ta lärdom av Mose barndom och senare utveckling, vågar vi ge undervisningen sin egen profil, skild från grundskolans.

— Vi behöver hjälp att kasta loss ännu mer, och känna oss verkligt fria att undervisa enligt vår övertygelse. Då blir hemundervisningen ännu mer meningsfull och motiverande!

Gud tar ofta god tid på sig, när han gör någonting, tycker vi. Eller också går det så svindlande fort, att det verkar omöjligt. Som när Gud skapade himmelen och jorden, synligt såväl som osynligt på en enda arbetsvecka och hade tid att vila på sjunde dagen.

Men när Gud vill frälsa sitt folk ut ur slaveriet i Egypten, då börjar han med ett litet barn, som först räddas; drages upp ur vattnet av konungens dotter. Hon ger honom namnet Mose (av "draga upp").

Gud ser inte bara till att barnet får leva. Han ser

också till, att han får sin mest grundläggande uppföstran av sina egna föräldrar. Moses mamma anställs som amma.

Kanske fick han vara hos sina föräldrar tills han var 12 år, eller bara 8-10 år. I vilket fall hann de lära honom tillräckligt mycket av, vad det är att tro på Gud, den ende sanne Guden.

De undervisade honom också i sitt folks historia, sådant som gått från föräldrar till barn i många generationer. Efter denna välsignade tid i hemmet, kommer så Mose till konungens hus och får där undervisning i all

Egyptens visdom. Men den utbildningen har han liten eller ingen nytta av, för att kunna utföra det som tillhör hans kallelse.

Efter ca 30 år i konungens hus hade hans egna landsmän inget förtroende för honom. Mose hade också ett häftigt humör. Han behövde lära sig saktmod, för att kunna bli Guds redskap och sitt folks ledare.

Vad gör då Gud? Han ser till att Mose kommer ut i öknen. Där får han gå i en annan skola. Under 40 år i öknen som fåraherde lär sig Mose mycket, som han sedan har nytta av under öken-

vandringen tillsammans med sitt folk — Israels folk.

Framförallt lär sig mannen Mose att bli den mest saktmodiga människan på jorden. Stort A (eller en 5:a) i slutbetyg alltså! Men det tog 40 år!

Vi har 8 eller 9 års undervisning med våra barn. Det verkar mycket — särskilt för den förälder som är ensam om undervisningen och har många barn i olika åldrar. Vi känner oss pressade av grundskolans läroplan, ännu så länge.

Men handen på hjärtat: är inte mycket i våra läroböcker att likna vid Egyptens visdom? Kan vi inte ta det ganska lätt på en del som står i läroböckerna, och hoppa över andra saker till förmån för undervisning i vårt folks, det nya Israels, historia?

Jag personligen har väldigt svårt för allmän historia bl a. Jag kan plugga kungar, krig och slag hur mycket som helst, men jag kommer i alla fall inte ihåg hälften, och resten blandar jag ihop huller om buller. Däremot tycker jag det är intressant och spännande med biblisk historia. Den är levande och har något att säga oss idag, därför att det är Guds ord.

Tänk om vi skulle ta lärdom av Mose, hans barndom och senare utveckling och våga ge undervisningen en mera annorlunda profil i jämförelse med grundskolans.

Vi behöver hjälp att kasta loss ännu mer, och känna oss verkligt fria att undervisa enligt vår övertygelse. Då blir hemundervisningen ännu mera meningsfull och motiverande.

Pilgrimsskolan är bara 8 år. Den har nyss börjat ur Guds perspektiv. Låt oss bedja om väckelse ibland oss till engagemang i Pilgrimsskolan. Den är verkligen något att kämpa för. Alla har något att lära ut, dela med sig av, gåvor och färdigheter, gamla, medelålders och yngre!

*O, hur saligt att få vandra, hemåt vid vår Faders hand
Snart vi sluta ökenfärden, och gå in i Kanaans land.*

O, må ingen bli tillbaka, här i denna mörka värld. Må vi alla där få mötas efter slutad pilgrimsfärd.

"Kommen, ty nu är allt redo!"

Så lyder bjudningen till Guds rike. Vi skulle väl kunna tro, att då nu vägen är öppen till förlåtelse och frid, skulle massor av människor stå i kö för att få del av frälsningens skatter. Men så är det inte. Vi måste kallas och bjudas. Många kommer när de är unga. Andra kommer först i livets aftonstund. Många kommer aldrig, och går då miste om Guds nåd och himmelens glädje. Men en sak är säker käre vän.

dess jag säkert vet att Gud söker mig". På detta svarar jag så här: Alla är kallade genom Guds Ord, ty "Gud vill, att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen".

Detta gäller alla utan undantag. Så nu vet vi, vad Gud vill. Frågan är nu, om vi vill. Om vi vill *nu* och till *vilket pris som helst*. Då möts Guds kallelse av människans bön om frälsning. Vi kan fortsätta och läsa i Bibeln och samla flera bjudningar. I Matt. 11:28 läser vi:

gen hem. Hur många älskade söner och döttrar har inte gått vilse i världen. Men det ringer i hemlandsklockan. Frälsarens härliga kallelse höres över hela jorden. Guds Ande drar i det ena klockrepet, och församlingen griper med knäppta händer om det andra. Men tonen kommer från ovan, och generation efter generation har nåtts av dess mandede: Kom! Kom!

Det är inte säkert, att du får någon annan kallelse än den som är given åt alla ge-

kommer till avgörelse för Kristus, allt detta och mera därtill använder Gud för att påminna oss om att han vill vår frälsning. Men folk bara rusar vidare med olika ursäkter, det är kamrater och vänner, det är hemmet och pengarna som står i vägen.

Det ropas i korus: "Tag emot min ursäkt!" Från himmelen höres en suck: "O, att du ville höra min röst. O, att du hade aktat på den tid, då du var sökt". En gång käre vän, är det slut med alla ursäkter. Över jord och genom himlar

Text: MARIA ERIKSSON

Sista bjudningen!

Ingen skulle komma, om inte Gud så enträget kallade oss. Gatornas trafikanter och grändernas trasiga tiggare. Palatsens folk och hyddornas barn, ja, människor av alla slag är bjudna till nådens tron och konungens bröllopsmåltid. En Levi vid tullhuset, en Petrus i båten, en Paulus på Damas-kusvägen och en Lydia vid bönestället. Alla blir kallade men ingen blir tvingad.

Ofta, när man talar med människor om Guds kallelse, så säger de: "Jag har aldrig känt mig kallad av Gud. Jag får väl vänta till

"Kommen till mig. I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro". Vi kan slå upp Bibelns sista kapitel och läsa den sjuttonde versen. Det är den sista bjudningen vi har från Jesu egen mun.

"Och Anden och bruden säga: 'Kom!' Och den som hör det, han säge: 'Kom!' Och den som törstar han komme; ja, den som vill, han komme och tage livets vatten för intet". När någon hade gått vilse, ringde man förr i de vigda klockorna i kyrktornet. Den vilsegångne hörde klangen och fann vä-

nom Ordet. Vi skall en gång inför Gud svara för, hur vi gjort med hans kallelse. Även om du ingenting känner så kom ändå på Ordets kallelse. Ingen har blivit bedragen som tagit Gud på Orden. Genom händelser vi möter i livet kan Gud stryka under den kallelse han i Ordet givit. "Guds godhet vill föra dig till bättring", står det i Romarbrevet. Ett hastigt dödsfall, ett olycks-tillbud, en sjukdom som kastar oss fram till dödens port, ett möte med en levande kristen, en besökelsetid, då människor i vår närhet

höres Människosonens mäktiga stämma. Då kallas alla till hans möte, och ingen flyr undan på den dagen. Men ännu är det fridens hälsning vi hör. Ännu dröjer konungen att tillsluta dörren och ännu har vi inte hört basunen, som förkunnar att ingen tid är mer.

I tidsålderns aftonskymning medan jorden vändas inför den stora vedermodan, och medan himlen håller andan i förbådan av vad som skall övergå världen, höres ännu den kallande klockans ljud: Kom! Kom! Kom! Du kommer väl?

PRENUMERERA PÅ

★ SPRID MIDNATTSROPETS JUL-NUMMER!

Ta till vara julens möjligheter och sprid julnumret i massor!

★ GE EN JULGÅVA!

Väldigt många önskar ge bort Midnattsropet till vänner och bekanta som gåva. Det är en god tradition.

★ PRENUMERARA ÅT DIG SJÄLV ELLER ANDRA!

60:- helår, 32:- halvår

★ BLI KOMMISSIONÄR!

Tag hem 5 eller 10 ex till reducerat pris.

Betala genom bifogade inbetalningskort!
Vi är tacksamma för varje snabb inbetalning, för ju snabbare det sker, desto bättre för oss.

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet. Och Gud sade: »Varde ljus»; och det vart ljus.

Foto: Thommy Jacobsson

En europeisk kreatio-
nistkongress hölls i
Heverlee i Belgien mellan
den 22 och 25 augusti.
Kongressen organiserades
av den tyska sammanslut-
ningen "Wort und Wissen"
(Ordet och vetenskapen) i
samarbete med det holländ-
ska "Stichting to bevordering
van Bijbelgetrouwe Weten-
schap" (samfundet för att
stödja Bibeltrogna studier).
Som värd stod "Belgiska Bi-
belinstitutet". Vi var ett 50-
tal deltagare varav de flesta
kom från Europa men också
några från Amerika och
Australien. Vi hade kommit
samman för att under några
intensiva dagar informera
och informeras om den krea-
tionistiska forskningen och
rörelsen, som under de se-
naste årtiondena stått inför
en renässans. Vi var fyra
deltagare från Sverige som
bilade ner till Belgien. Re-

Fred Örtegren rappo

Skapo

dan under resan ner fick vi
tillfälle att göra observatio-
ner som styrkte vår uppfatt-
ning att Bibelns vittnesbörd
stämmer överens med ste-
narnas. Vid ett besök hos
amatörpaleontologen Jan
Johansson i Närke blev vi
guidade genom hans mu-
seum som lär innehålla en
av Sveriges största fossil-
samlingar. Det var verkligen
trosstärkande att höra Jan
berätta om hur han efter si-
na omfattande studier av
fossil blivit alltmer öppen
för att en plötslig skapelse
skulle kunna vara förklaring-
en till livets uppkomst. Han
berättade hur en stor del av
världens paleontologer (fos-
silforskare) är sysselsatta
med att försöka förstå den
s k kambriska explosionen,
d v s hur man ska kunna för-
klara det faktum att livet
tycks ha uppkommit helt
plötsligt. I de fossilförande
lagren går man från de pre-
kambriska lagren som inte
innehåller några högre livs-

former än möjligen några encelliga arter, direkt till lager som innehåller en mångfald av komplexa arter med avancerade organ som exempelvis ögon. De tycks ha uppkommit ur intet utan några som helst föregångsformer. Jan Johnsson delar ännu inte den Bibliska skapelsetron, men han medgav att hans naturalistiska syn på livets ursprung var skadad.

"Kanske var där i alla fall någon som skruvade ihop dem", var hans kommentar. Han fortsatte med att beklaga det ringa intresse han funnit i Sverige för fossil. De flesta besökarna till hans museum kom från kontinenten. Kan det ringa intresset tänkas ha ett samband med att den svenska skolundervisningen ser livets och fossilernas ursprung som en avgjord fråga utifrån ett evolutionistiskt perspektiv? Här finns

gamla. Ett exempel på levande fossil var "dolksvansarna", ett slags skaldjur som kravlade omkring i högsta välmåga i JS:s museum och tycktes vara helt obekymrade över att inte ha utvecklats ett dyft under de förmenta 500 miljoner år som skulle ha förflutit sedan deras tidiga släktingar fossiliserats. Efter att ha fått bekanta sig närmare med de olika fossilen och dess moderna motsvarigheter, syntes det oss helt klart att stennarnas vittnesbörd helt överensstämde med Bibelns "efter sina arter".

Det var också inspirerande att ta del av JS:s vittnesbörd om hur han som evolutionstroende gymnasielärare i biologi konfronterats med Bibelns budskap och så i dess ljus tvingats ompröva sin syn för att då finna hur naturens "pusselbitar" passade samman

av olika områden av skapelsetron.

Gitts arbete blev mycket grundligt diskuterat. Professor Andrews bidrog med ett inlägg där han poängterade att det på ett ytligt sätt kunde se ut som om vissa kunskapsområden inte var direkt berörda av Bibelns undervisning, men att så ändå var fallet då ju Gud är alltings skapare och uppehållare, och att skapelsetrons lagbundenhet är ett direkt uttryck av Skaparens handlande. Professor Andrews utvecklade sina tankar närmare kvällen därefter då han föreläste under ämnesrubriken: "Biblisk skapelsetron och vetenskaplig kreationism: föreligger det en konflikt?". Han påpekade att det finns kreationister som inte är kristna och nämnde som exempel ortodoxa judar och muslimer och veten-

arbeten presenterades, ett utav Per Landgren (ordförande i Förening för Biblisk Skapelsetron) från Sverige, med titeln "Darwinismens mottagande i Sverige". Jag skall inte närmare presentera arbetet utan hänvisar till kommande nummer av tidskriften Skapelsetron (Box 3170, 400 10 Göteborg)

Andra frågeställningar som behandlades var i vilken utsträckning som arterna kan förändras, vilken roll spelar härvid mutationer, bildas nya arter, vad är egentligen en art, kan det genetiska informationsinnehållet inom en art spontant öka, m m. Det var verkligen inspirerande att ta del av dessa arbeten och de följande samtalen mellan skapelsetronstroende vetenskapsmän som dr Ouweneel från Holland, dr Chris Darnborough från Skottland, professor dr Werner Gitt från Tyskland

erar från skapelsekongressen i Bryssel:

Skapelsetron välgrundad!

verkligen skäl för en revidering!

Efter att ha krupit omkring bland Närkes skiffer på fossiljakt var det dags för oss att vidga våra vyer. Vi fortsatte mot kontinenten och mottogs av dr Joachim Scheven (JS) i Hohenlimburg i Tysklands Ruhrområde. JS är en skapelsetronstroende paleontolog, geolog och biolog, som vi tidigare lärt känna då han föreläst i Sverige och gjort exkursioner bland annat på Gotland. I Hagen förestår JS ett fossilmuseum som avser att demonstrera hur den geologiska verkligheten stämmer överens med Bibeln. Museet hade också en avdelning med levande djur, som var exempel på sk levande fossil, dvs djur som har sin motsvarighet i fossil som enligt evolutionisternas dateringar är uppemot flera hundra miljoner år

med en biblisk skapelsetron.

Vi fortsatte förväntansfullt vidare till kongressen i Heverlee som ligger några mil från Bryssel. På vägen dit roade vi oss med fossiljakt. JS hade gett oss tips om en kolgruva där vi gjorde en del fynd och kunde begrunda hur olika modeller för fossilens och kollagens uppkomst stämde överens med våra observationer.

I Heverlee var det 14 kreationister som skulle föreläsa och diskutera sina arbeten av vilka flertalet hade tryckts och distribuerats till deltagarna i förväg. Det är inte plats här att redogöra för allt det intressanta stoff som avhandlades, det får bli några axplock. Professor Werner Gitt inledde med ett föredrag benämnt "Den bibliska undervisningen om skapelsen". Han åskådliggjorde i ett diagram Bibelns och de vetenskapliga metodernas relevans vid studiet

skapsmän som Fred Hoyle som tvingats erkänna existensen av en skapare som en konsekvens av sitt vetenskapliga arbete, men som inte sätter likhetstecken mellan denne och Bibelns Gud. Andrews såg en fara i den sk vetenskapliga kreationism som inte utgår från Bibeln. Han menade att denna vetenskapliga kreationism huvudsakligen har kommit till som en kompromiss med amerikansk lagpraxis som för närvarande inte tillåter att Bibeln citeras i det allmänna skolväsendet. Vi kan använda den vetenskapliga kreationismens resultat för att kritisera evolutionsläran. I övrigt bör vår utgångspunkt vara biblisk, var Andrews sammanfattning. Att det här är en betydelsefull frågeställning borde vi alla förstå, inte minst med tanke på hur och under vilka former våra barn skall undervisas.

Flera historiskt inriktade

och många fler högt kvalificerade vetenskapsmän.

Det var ingen som ifrågasatte Bibelns auktoritet där den uttalar sig i sammanhang som har vetenskapliga konsekvenser. Detta innebär givetvis inte att man hade svar på eller var enig i alla frågor, men den "ram" vi har att arbeta inom är Bibelns. Det kan i det här sammanhanget finnas skäl att påminna om att den moderna vetenskapen har uppkommit som ett resultat utav män som Francis Bacon, Johan Kepler, Isaac Newton, Robert Boyle, m fl bibeltroende kreationister. Somliga vetenskapshistoriker menar att en kultur influerad av Bibeln varit en nödvändig förutsättning för tillkomsten av den moderna vetenskapen. Idag är de flesta vetenskapsmän inte bibeltroende, och som resultat har vi fått en vetenskap som i

forts. sid. 30

Kristus och kriget

KRISTUS OCH KRIGET heter ett kapitel i en bok av Harry Månsus, *Shalom jord!*, nyligen utgiven på Libris (ca-pris 54:—).

Det kapitlet är ett av det bästa jag läst som behandlat den svåra frågan om hur en kristen skall ställa sig till kriget. Månsus' lågmälda men ytterst träffsäkra framställning av problemet förtjänar därför en särskild uppmarksamhet i hans 198 sidor tjocka bok.

Shalom jord! är annars en diskutabel bok. Månsus vill väcka och förändra världen. Han har freds- och miljörelsen i tankarna när han ur bibelns skapelse- och profetextor söker hitta ett kristet försvar för ett djupare engagemang för jordens framtid. Tyvärr blir hans gudsriksbegrepp därför lite inskränkt. Jag nöjer mig därför också med att enbart referera kapitlet om KRISTUS OCH KRIGET.

Ingen isolerad fråga

Månsus beskriver först svårigheten att få en handfast vägledning ur de enskilda bibeltexterna om kriget och våldet. Risken är att frågan redan från början reduceras till en isolerad etisk fråga som man utvecklar med akademisk precision för att hamna i rakt motsatta ståndpunkter.

Avgörande för hela resonemanget är dock, enligt Månsus, att först fastställa ett grundläggande faktum, nämligen att den ursprungliga Jesusrörelsen var en enda stor förtroendeskapande freds- och försoningsrörelse. Därför måste varje presentation av NT:s texter börja med hur vi som kristna i

vår tid kan göra rättvisa åt denna grundläggande kallelse.

Det stora grundfelet, enligt Månsus, med det gängse tillvägagångssättet är att man avkräver Nya Testamentet ett svar på frågan om krig och fred när man med sitt liv och sitt handlande för länge sedan själv besvarat frågan. Enligt profeterna, Nya Testamentet och den moderna fredsforskningen har det brutala våldet och själva krigsutbrottet sin grund i människors hunger, fattigdom, sjukdom, förtryck, lidande och bristande människovärde. Redan på denna tidpunkt sker det egentliga brottet mot freden. Det finns alltså ingen möjlighet att undgå krigets slutliga utbrott om inte "kriget" mot de fattiga och förtryckta upphör.

Jesu liv var i detta perspektiv en enda stor kamp mot kriget före det bryter ut. Aktivt och förbehållslöst skapar han fred, skriver Månsus, genom att lindra nöden, spränga fiendskapens gränser och återge människorna deras värde som Guds avbilder. Att göra Jesu icke-våldsattityd till en passiv, etisk grundhållning utan att dela hans livsstil i övrigt är antingen skenhelighet eller bristande verklighetsuppfattning av de historiska realiteterna.

Adolf Hitler

Månsus avfärdar med skärpa den ickevåldslinje som innebär att man passivt kan stå och se på medan uppladdningen till kriget är på gång. Han belyser det genom att ta det klassiska exemplet från 2:a världskri-

Det finns ingen möjlighet att undgå krigets utbrott om inte "kriget" mot de fattiga och förtryckta upphör.

get då de allierade måste ta till vapenmakt för att besegra Adolf Hitler.

Denna historiska situation, skriver Månsus, faller för många kristna utslaget om deras inställning till ett militärt försvar. Men vad hade hänt, fortsätter Månsus, om Europa vid den tidpunkten haft en levande profetisk kyrka som ifrån första stund avslöjat de demoniska tendenserna! Hade kanske 10 000 eller 100 000 kristna som gått in i martyrdöden i den kampen räddat vår kontinent från det meningslösa mångmiljonoffer av människoliv som den slutliga eruptionen kostade Europa?

Roten till det onda

Månsus övergår till att fokusera själva frågan om dödandet i en krigssituation. Enligt gängse bibeltolkning ger Jesus ingen klar vägledning. Återvänder vi däremot till det grundläggande resonemanget om vad som är krigets orsak, kommer Jesu ord att antyda något radikalt nytt jämfört med den judiska uppfattningen. Det radikalt nya, enligt Månsus, är att aktivt angripa det onda vid själva roten, där "dödandet" sätter in långt före själva dråpet. Jesus angriper

således redan vreden, hatet och det nedsättande talet och uppmanar de inblandade att skyndsamt söka försoning.

Måste bryta processen

Det är vedergällningsprocessen Jesus vill kväva redan i sin linda, menar Månsus. Jesu efterföljare skall inte sätta hårt mot hårt för att få sin rätt. Kampen mot det onda skall i stället ske med medel som befriar oss från det ondas kretslopp. Vad som måste till är ett skapande initiativ för att bryta den negativa processen. Försoningen och befrielsen skall ta konkreta uttryck i det kroppsliga tjänandet när våra lemmar blir redskap för rättfärdigheten.

Månsus' framställning om den kristne och kriget blir en stark stridsappell för en annorlunda livsstil. Det räcker inte med att ta avstånd från kriget och våldet. Vi måste aktivt vända oss bort från tidens moderna materialistiska livsideal och i stället söka oss fram till en enklare och mer självutgivande livshållning, som har bättre förankring i evangelium. Den kristne får aldrig anpassa sig i världsandan måste vi förstå.

Gustaf Jillker

ANSLAGSTAVLAN

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88)

Post och besöksadress: Truedstorp S 28, Box 45, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 776 82, 768 88

Postgiro: 58 32 01 - 9

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar. Tel: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen Tel: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön o. bibelstudium. Övriga möten se annons GT.

Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz: Fred 11.30-12.00, 17.15-17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping

Besöksadress: Mogatan 7 Habo.

Telefon: 036 - 466 78

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz:

Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00, torsd 8.30 - 9.00, lörd 21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell

Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium, Torsd.

19.30 Väckelsemöte, Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jakobslands Gård

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 652 92, 681 61

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Tel: 019 - 964 72 el. 964 97

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, torsd 19.30 Bibelstudium, lörd 19.30 Bön på Humlegården, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, studio och pianoverkstad.

Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa. Tel: 019 - 965 51, 96480

Lilla Bageriets brödbutiker:

Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Öster: Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

BIBEL- O. LÄRJUNGSSKOLAN

**pågår t o m 4 nov
på Gamla Bro i Stockholm**

Stor avslutning ALLHELGONAHELGEN

Vad säger Guds Ord om den tid vi nu lever i? Kan vi genom bibeln få klart besked om hur man som kristen bör förhålla sig till olika företeelser i tiden? Det gäller livsavgörande frågor som skola, arbetsliv, ekonomi, familje- och församlingsliv.

Frågorna är många, och i ett samhälle som blir alltmer totalitärt, förstår vi att det ämne Arne Imsen annonserat inför bibelskolan har påtaglig aktualitet. Han kommer att utifrån Uppenbarelseboken undervisa om VILDDJURETS MÄRKE, NAMN OCH TAL. Bibeln talar om hur den som inte bär detta märke kommer att avstängas från möjligheter att köpa och sälja.

Förutom Arne Imsen är en hel skara vittnen representerade som lärare under bibelskolan, och de presenteras här nedan. Ämnen som behandlar centrala frälsningsbegrepp;

Församlingen, Andens dop, gåvor och frukt, evangelisation och övriga grundläggande frågor kommer att beredas stort utrymme. Även väckelsehistoria och skapelsestro kontra evolutionism kommer att tas upp.

Mat och logi ombesörjs genom den inbjudande församlingen. Kostnaderna kommer att bäras upp genom frivilliga offer och gemensamt arbete. För vidare information och anmälan, ring 08/23 52 30 och tala med Ulla Johansson eller Kjell Hägerman.

VÄLKOMMEN!

Maranataförsamlingen Stockholm

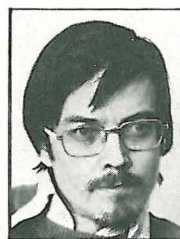
ARNE IMSEN, Stockholm

JAN-EGIL HAFSAHL, Brandbu, Norge

GUNNO ANDERSSON, Gärdshyttan

GUSTAF JILKER, Stockholm

KJELL HÄGERMAN, Stockholm

HANS BRYNTE, Ekeby

PER-ARNE IMSEN, Örebro

RELIGION...

forts. fr. sid. 9

av Kains väg. Den beskrivs ända till slutet i kapitel 18 som handlar om Babylons fall: *i vilken man såg profeters och heliga mäns blod, ja, alla de människors blod, som hade blivit slaktade på jorden*. Den förste som slaktades var Abel. Så var alltså Babylon närvarande redan på Abels tid som idé och ande. Och denna idé och ande ägde sådan livskraft att den snabbt på det religiösa fältet förvandlade en förnuf-tig och religiös man till mördare. Babylon hade ännu inte framträtt synligt i historien, men här invigdes Kains väg som går rakt till Babylon. Parallellt med denna väg, väl tillrättalagd för den opånyttfödda mänskligheten, flyter det i dolda strömmar blod av profeters och heliga mäns liv.

I skapelsens ordning finns det hinder för dessa krafter att operera hämnings-löst. Det finns ingen situation som tillsammans med den kristna församlingen förmått bjuda ondskan så starkt motstånd som familjen har gjort. Den har speciella skyddsanordningar. Det är väsentligt att familjens huvud har ostörda relationer med Gud. Så att det står klart för oss att Kristus är mannens huvud, och mannen är kvinnans huvud. Denna gudomliga skapelseordning kan förverkligas i en spe-gelbild av den gudomliga rangordningen, samordningen och förordningen som vi har i första Mosebokens skapelseberättel-se.

Sodom

De onda andemakterna arbetar rakt ige-nom hela historien för att utplåna och er-sätta de normala samlevnadsformerna med andra, onormala. På samma sätt som vi ser hur Babylon startar med Kain,

får vi se generalangreppen mot familjen ta sig olika form genom historien, och sedan avslöjas i ett speciellt facit i Uppenbarelseboken. I 11:e kapitlet heter det i vers 8: *Och deras döda kroppar skola bli lig-gande på gatan i den stora staden som andligen talat heter Sodom och Egypten*. Det är ett religiöst språk som beskriver en makt och ett begrepp. Här presenteras ett system. En samlevnadsform i statsliv un-der ett världsherravälde. Sodom, där per-versa samlevnadsformer är auktoriserade. De normala samlevnadsformerna, auktori-serade av skaparen i skapelsens ordning, har ersatts av nya samlevnadsformer — sodomitiska. Den normala samlevnadsfor-men har gått förlorad och ersatts av nå-got nytt. Babylon var alltså närvarande ända från begynnelsen som ett andligt fe-nomen; som idé och andemakt. Sodom gick inte under då det utplånades från geografien. Det levde vidare i en ande som fortplantas in i nya generationer och full-ändas till dess att det gamla mönstret är utplånat och har ersatts av nya.

Vad är då Sodom? Det är onormala samlevnadsformer med avseende på den enskilda individen och familjen, men också på samhället. Mänskligheten har samlats i små geografiska enheter; ondskan har komprimerats i stadslivet, och människan avhumaniserats. Den av-humaniserade människan trivs inte med det gamla, utan måste skaffa sig nya utle-velseformer och levnadsformer. Den ut-vecklingen går vidare ända till det bibeln kallar *den stora staden som andligen talat heter Sodom och Egypten*. Det som sked-de lokalt i begynnelsen, har utvecklats till något globalt i ändetiden. Något som är accepterat och förkroppsligat.

Kains väg leder fram till babyloniskt världsherravälde. Babylon är sammansatt av alla de faktorer och moment som är

nödvändiga för att tillgodose mänsklighe-tens alla behov. Sensuellt, intellektuellt, etiskt och estetiskt. Men allt är perverte-rat, så det bibeln kallar onormalt, är i Ba-bydon normalt och naturligt. Det bibeln kallar synd, är i Babylon dygd. Sådant man gör karriär på, glorifierar och premi-erar, allting språkligt, fysiskt, andligt, so-cialt, har förändrats. Och i den miljön kan ingen överleva som kristen. Därför säger Guds ord: *Gån ut ifrån henne, I mitt folk, och gören eder icke delaktiga i hennes synder!*

Kains tid leder fram till Babylon. Lots tid fortplantar sig i nya generationer, och så småningom träder den fram i synlig form, och vi ser åter den sodomitiska sta-den där de nya samlevnadsformerna finns. Det visar sig då att den samlevnad som fördömdes i den lokala population som Sodom utgjorde, den har sprängt alla gränser och finns som en global verklighet som inte kan drivas tillbaka. Resultatet blir att de två vittnena — lagen och pro-feterna — slaktas. Då har man slutligen gjort upp med Guds plan och profetiska vittnesbörd, och ersatt Guds Ord med nya filosofier och teorier, som utvecklats till ett globalt samlevnadsmonster som alla jublar över.

Men när Jesus Kristus uppenbarar sig, så störtar allt samman. Och det man un-der årtusenden byggt upp, rasar ihop på en enda dag vid hans uppenbarelse. Vi be-höver kunskap och orientering för att komma ur vår likgiltighet inför denna ut-veckling. Man kan inte stå vapenlös när ondskan anfaller från alla håll. Det går inte sitta hemma vid TV:n eller nöja sig med att samlas i karismatiska små hallelu-jasvärmerier där allt leds av känslor och tillfälligheternas spel. Vi behöver kunskap och vägledning i en sund församlingsge-menskap.

SKAPELSETRON...

forts. fr. sid. 27

många avseenden blivit allt-mer spekulativ och hotande då den tas till grund för hur vi skall tro, tänka och leva.

Kongressen avslutades med att företrädare för olika kreationist-organi-sationer berättade om sin verksamhet. Vi fick höra om arbetet i Australien av pro-fessor John Rendle-Short, från USA av pionjären Wal-ter Lang som också livfullt berättade om den uppstån-delse som skett dagarna fö-re hans avfärd till Europa. Vid Paluxi-floden i Texas har man sedan länge hittat fos-sila dinosaurie-fotavtryck tillsammans med vad krea-tionister hävdar vara mänsk-liga fotavtryck. Nu hade här en grupp kreationister till-

sammans med Walter Lang på jakt efter fossila fotavtryck upptäckt det första fossila dinosaurieskelettet i det här området.

Vi fick också höra rappor-ter över kreationistisk verk-samhet från många europe-iska länder inklusive Sveri-ge. Det samlade intrycket är att kreationisterna är en mi-noritet bland dagens veten-skapsmän, men att de finns representerade som ett ökande antal välmeriterade vetenskapsmän inom olika dicipliner. Tyvärr är det van-ligen helt omöjligt för en kreationist att få sina arbe-ten publicerade i etablerade vetenskapliga tidskrifter om de uttalat hävdar eller stö-der en kreationistisk syn. Det är därför glädjande att ett antal kreationistiska tid-skrifter nu finns, samt att ett visst stöd har kunnat ges till kreationistisk forskning ge-

nom relativt nybildade orga-nisationer. Samtidigt som kreationismen har fått allt större spridning har inte motståndet låtit vänta på sig. I USA, där nyligen gjor-da opinionsundersökningar visat att mer än halva be-folkningen förkastar evolu-tionsläran, har antikreation-istiska organisationer bil-dats, flera antikreationistis-ka böcker har utgivits och åtminstone en antikreation-istisk tidning har startats. Den bedömning som Walter Lang, redaktör för "Biblical Science Newsletter" gav, verkar realistisk: "vi går mot en tid av ökad konfronta-tion". Vi skall inte glömma att evolutionsläran är en grundläggande trosbak-grund för många icke-kristna religioner.

Ja, det här med ursprung är verkligen ett kontroversi-ellt ämne av oerhörd bety-

delse, och vi tänker inte ka-pitulera för motståndet. Skapelsetron är väl grundad i sanningen, Guds eget Ord.

DEMONSTRATION...

forts. fr. sid. 17

Fredrik", pekade på hur man allt mera i vårt samhälle be-traktar barnen som statens egendom och placerar dem i konflikt med sina föräldrar. Framtidsprognosen är inte ljus för den som håller famil-jerätten högt, i ett land med allt mer totalitär, statlig kontroll. Det behövs en ge-nomgripande, andlig väckel-se, som gör människor med-vetna om ursprung och mål, och sin livskallelse. En grupp ungdomar stannade efter mötets slut en lång stund och ställde frågor.

Tid för MOTSTÅND!

Det finns en nyutkommen bok av Francis A. Schaeffer, "Tid för motstånd", med introduktion och vägledning till kunskap om likheterna sett ur svenskt perspektiv, skriven av Per Staffan

Johnsson.

Här låter vi Arne Imsen presentera boken, och publicerar också ett citat ur denna läsvärda bok, utgiven på EFS' förlag.

På sitt speciella sätt aktualiserar Schaeffer frågan om den kristnes relationer till en allt mer dominerande statsmakt. Han menar att det är hög tid för aktivt motstånd mot en alltmer avhumaniserad lagstiftning och maktfullkomlig överhet. De gamla väckelsernas pionjärer visar vägen och den förnyade kontakten med dessa källor aktualiserar nödvändigheten av att med ett totalt kristet ansvar beslutsamt driva tillbaka statsabsolutismen med civil olydnad genom konkreta handlingar.

Med vemod konstaterar författaren att det kristna ledarskapet i alltför stor utsträckning inom de flesta områden präglas av en mycket låg stridsmoral, där reträtter och passivitet möjliggjort profanhumanismens ödesdigra frammarsch. Skall människovärdet revalveras, är det nu mer än någonsin tid för motstånd.

Arne Imsen

"Pietismen började som en sund protest mot stelnade former och en alltför abstrakt kristendom, men den innehöll också en felaktig "platonsk" andlighet, som drog en skarp gräns mellan "andligt" och "världsligt" och betraktade den "materiel-la" världen som i det närmaste betydelselös. Det mänskliga livet som helhet gavs alltför litet utrymme, och i synnerhet åsidosattes den intellektuella dimensionen i kristendomen.

Kristendom och andlighet begränsades och isolerades till att utgöra bara en liten del av livet. Den totala verkligheten ignorerades av det pietistiska tänkandet. Låt mig dock genast säga, att en kristen bör vara pietist i den meningen att han aldrig får låta kristendomen bara bli en samling lärosatser, hur bra och riktiga dessa än må vara. Varje lärosats borde nämligen få konsekvenser i våra liv på ett eller annat sätt. Pietismens svaga sida, med en platonisk inställning som resultat, har däremot fört med sig tragiska följder inte bara i enskilda människors liv utan i hela vår kultur.

En sann andlighet täcker in hela verkligheten. Med undantag för det som enligt Bibeln otvetydigt strider mot Guds väsen och därför är synd, omfattar Kristi herravälde *alla* livets områden. Hela verkligheten och allt i livet är därför andligt.

På liknande sätt förefaller det mig att många kristna menar något annat än jag, då de säger att kristendomen är sann eller Sanningen. Såsom kristen tror man på, låt oss säga, skapelsen, jungfrufödelsen, Jesu underverk, Jesu ställföreträdande död och hans återkomst men låter sig nöja med dessa och andra fristående sanningar.

Då jag talar om kristendomens sanning, menar jag att den är sann i förhållande till hela verkligheten, som i sin tur är förankrad i Guds objektivt existerande personliga och oändliga väsen. Kristendomen är inte bara en serie olika sanningar — den är Sanningen, Sanningen om hela verkligheten. Att tankemässigt omfatta denna sanning och trots all vår svaghet försöka leva efter den får inte bara personliga följder utan också konsekvenser i samhälle och rättsväsende."

Jesus kommer snart!

**Text:
DAGMAR
HERMANSSON**

Jag tänkte att jag skulle försöka skriva några rader. Jag kommer från Örebro, blev frälst på 60-talet, för 24 år sedan. Som yngre var jag även med, men kom ut i världen.

Jag tycker det är nåd att vara bevarad. Den onde går ju omkring som ett rytande lejon och gör allt för att uppsluka oss, men Gud har kraft att ge för var ny dag och hjälper oss att hålla ut i

striden.

Jag fick vittna här i Stockholm på stan idag när vi var ute och sjöng. Man känner sig förnyad av att vara med på mötena. Det är härligt att få prisa Gud och få ta en dans inför Herren. Som frälst skall man ha alla källor i honom.

Du som inte är frälst, lämna dig till Gud, bed och tro enkelt och barnsligt, läs bibeln, var med brinnande

kristna! Om du är ärlig och menar allvar så skall du komma att uppleva att han finns och han fyller dig. Så skall du döpas i vatten och i den Helige ande. Gåvan är given så tacka Gud i tron. Man får tala i tungor i tro, bli frälst i tro, helbrägdagjord i tro, vittna i tro.

Tänk att Jesus kommer snart igen och hämtar alla som är redo. Man måste avge sig här i tiden. Han

hämtar en skara som är redo. Han har skapat oss att leva för honom, för antingen tjänar man djävulen eller Jesus. Det finns ingen verklig Gud utan Gud. Han har lagt en gudslängtan i människornas bröst. Den kan inte tillfredsställas med något annat. Tänk en ny himmel och en ny jord där frid och rättfärdighet rå! "Om vi aldrig ses igen på denna jorden får vi mötas i himmelens land".

Änj den unge
vid den väg han
bör vandra, så
viker han ej
därifrån, när han
blir gammal.

Ords. 22:6

GYMNASIET
KEDY